

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 27 Ἀπριλίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 21

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ μικρός. Κι' ὅ-
ταν ἔρθει ἡ μαμὰ τῆς μικρῆς Λεβάν-
τας, θὰ βρεῖ τὸ Δίκ κι' ὁ Δίκ θὰ τῆς
πεῖ: «Κυρία Μεγάλῃ Λεβάντα, ἐγὼ τὴν
ἀγαπῶ τὴν κόρη σας, καὶ ξέρω ποῦ εἴ-
ναι. Ἄν θέλετε νὰ σὰς πᾶω νὰ τὴ βρῇ-
τε, θὰ ὑποσχεθῶτε πρῶτα, ὅτι θὰ μοῦ
τὴ δώσετε γυναῖκα, ἅμα μεγαλώσει».

Ἡ μικρὴ Λεβάντα χτύπησε τὰ χέρια.

— Naί, Δίκ, ἔτσι νὰ τῆς πεῖς. Καὶ
νὰ ἴδεις ποῦ θὰ σοῦ πεῖ naί, καὶ τότε τί
καλὰ ποῦ θάναί!

Ἡ κυρὰ-Νανσοῦ σκούπιζε τὰ μάτια τῆς
μὲ τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς τῆς.

— Τὰ πουλάκια μου! Μὲ κάνουν νὰ
γελῶ κι' ἄς ἔχω τόση στενοχώρια.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα σηκώθηκε, κι' ὅ-
λοι ἀρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ τα-
ξίδι. Σὲ λίγο ὅλα ἦταν ἔτοιμα, καὶ περί-
μεναν πιά μὲ μεγάλη συγκίνηση τὴν
πάντα θλιθερὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ὁ Σολομὼν ἦταν πολὺ συγκινημένος
ποῦ θ' ἀπαρνιόταν γιὰ πάντα τὴν πα-
λιὰ ζωὴ του καὶ θ' ἀκολουθοῦσε ἕνα δρό-
μο, ποῦ δὲν ἤξερε ποῦ θὰ τὸν ἐ-
βγαζε.

Ἡ κυρὰ-Νανσοῦ ἦταν κι' αὐτὴ
συγκινημένη, γιατί δὲν μπορούσε
νὰ ξέρει τί θάπογινόνταν οἱ φίλοι
τῆς κι' ἀναστέναζε βαθεῖα κάθε
τόσο.

Ὁ Δίκ πάλι συλλογιζόταν πῶς
θᾶμενε μόνος του καὶ δύσκολα κρα-
τοῦσε τὰ δάκρυά του.

Ἡ καρδιά τῆς μικρῆς Λεβάν-
τας ἦταν βαρεῖα, γιατί θάφευ-
γε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου
εἶχε περάσει τόσες ἀγωνίες
στὴν ἀρχὴ καὶ ποῦ στὸ τέ-
λος ἔγινε ἡ πιδ γλυκεῖα φω-
λίτσα. Ὑστερὰ ἐνοιώθη ἕνα
θυνατὸ καρδιοχτύπι, μὲ τὴ
σκέψη, ὅτι ἐκεῖ ποῦ πήγαινε,
θᾶβρισκε ἴσως τὴ μαμὰ τῆς.

Οἱ ὥρες πέρασαν κι' ἦρθε ἡ νύχτα.

— Εἶναι καιρός, εἶπε ἡ κυρὰ-Νανσοῦ.

Εἶχαν καταστρώσει τὸ δρομολογί-
ο τους κι' ἤξεραν καλὰ τὸ δρόμο τους.

Ὁ Δίκ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κοίτα-
ξε ἕνα γυρο.

— Κανεῖς! εἶπε.

Βοήθησε τὸ Σολομὼν
νὰ βάλει τὰ παραθυρό-
φυλλα καὶ βρέθηκαν κι'
οἱ τέσσερις στὸ δρόμο.

Τὸ χέρι τοῦ Σολομὼν
ἔτρεψε. Καθὼς κλειδω-
νε τὸ μαγαζί, τοῦ φαι-
νόταν σὰ νὰ σφάλιζε πί-
σω του τὸ Παρελθόν.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου,
Σολομὼν Χάγερσμιθ!
εἶπε ἡ κυρὰ-Νανσοῦ. Ἐ-
καμες τὸ καλὸ, φεύγεις
γιὰ νὰ σώσεις αὐτὸ τὸ

«Ὁ Σολομὼν, κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ μικρὴ
Λεβάντα, ἀπομακρύνθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι».
(Σελ. 241, στ. γ')

παιδί. Ἔχε θάρρος. Ὁ Κύριος θὰ ὁδη-
γήσει τὰ βήματά σου.

— Ἀντίο, κυρὰ-Νανσοῦ, ἀντίο! ἀπάν-
τησε ὁ Σολομὼν πολεμώντας νὰ κάμει
τὴ φωνὴ του σταθερὴ.

Χώρισαν καὶ τὰ δύο παιδιά, ποῦ δὲν
ἤθελαν ν' ἀποχωριστοῦν, κι' ὁ Σολομὼν
κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ μικρὴ Λεβάν-
τα, ἀπομακρύνθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.
Ὁ Δίκ τότε ἔπεσε πάνω στὴν κυρὰ-
Νανσοῦ καὶ τὰ δάκρυά του ἔτρεξαν πο-
τάμι.

— Θλιθερὴ μέρα κι' αὐτὴ!
μουρμούρισε ἡ κυρὰ-Νανσοῦ,
χαϊδεύοντας τὸ φτωχὸ παιδί.

Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μαγα-
ζάκι τῆς.

Ἐκεῖ ὅμως βρῆκε τὰ λου-
κάνικα γινωμένα κάρβουνο μέ-
σα στὸ τηγάνι, καὶ τὴ φω-
τιὰ σβυσμένη πιά. Κι' ἀρχι-
σε τὴ δουλειὰ τῆς ἀμίλητη
καὶ συλλογισμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Στὸ ἔξο χωριὸ

Πᾶνε ὀχτὼ μέρες τώρα ἀ-
πὸ τότε ποῦ δυὸ παράξενοι
ταξιδιώτες ἔφτασαν στὸ μι-
κρὸ χωριὸ τοῦ Κάτω Τάμεση.
Ἕνας γέρος μὲ μακρὰ ἄσπρα
γένεια, ποῦ μοιάζει μὲ τὴς πα-
λιᾶς εἰκόνες τοῦ Περιπλανώ-
μενου Ἰουδαίου, κι' ἕνα ὀλό-
ξανθο κοριτσάκι ὀχτὼ χρόνων,
μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ
μ' ἕνα κωμικὸ κόκκινο καὶ
κίτρινο σκουφάκι στὸ κεφάλι.

Στὴν ἀρχὴ ἔγινε κουβέντα
στὸ χωριὸ γι' αὐτοὺς τοὺς ξέ-
νους. Τώρα ὅμως κανεῖς δὲν εἶναι πε-
ρίεργος νὰ μάθει ποιοὶ εἶναι, ἀλλὰ ὅλοι
τοὺς ἀγαποῦν, κι' ὅταν περνοῦν μπροστὰ
ἀπὸ τὰ κατόφλια τῶν σπιτιῶν ἢ ἀπὸ
τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου οἱ ναυτικοὶ διορ-
θώνουν τὰ δίχτυα τους, κανεῖς δὲν τοὺς
κοιτάζει πιά μ' ἐχθρικὸ βλέμμα ὅπως
στὴν ἀρχὴ, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς στέλνουν ἕ-
να φιλικὸ χαμόγελο. Γιατί ὅλοι ἀγαποῦν
τὸ κοριτσάκι, ποῦ εἶναι τόσο συμπαθη-

τικό, και τὸ γέρο πού τ' ἀγαπᾶ καὶ τὸ προσέχει τόσο.

Κάθονται σ' ἓνα σπιτάκι κοντὰ στὸν ποταμὸ κι' εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ νὰ πηγαίνουν τὸ πρωῒ, ὅταν κάνει λιανάδα, περὶπατο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, πού εἶναι πλατὺς στὸ μέρος αὐτὸ σὰ θάλασσα.

Μεγάλα βαπόρια περνοῦν ἐκεῖ-πάνω, πού μεταφέρουν στὸ Λονδίνο, στὴν καρδιά τοῦ βασιλείου, τὰ προϊόντα τῶν μεγάλων ἀποικιῶν τῆς Βρετανίας.

Ἀνθρώποι ἀπὸ κάθε φυλὴ κι' ἀπὸ κάθε τόπο πηγαίνονται πάνω στὰ καταστρώματα, καὶ τὰ παραγγέλματα τῶν πλοιαρχῶν ἀκούγονται σ' ὅλες τίς γλῶσσες τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ βαπόρια κατεβαίνουν πρὸς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ ἐνῶ κείνα πού ἔρχονται εἶναι ξεθωριασμένα καὶ σὰν παλιωμένα ἀπὸ τὸ πάλεμα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης καὶ μὲ τίς τρικυμίες τῶν ὤκεανῶν, ἐκεῖνα πού φεύγουν εἶναι καθάρια καὶ φρεσκοδαμμένα, καὶ καθὼς πλέουν καμαρωτά, εἶναι σὰ νὰ λέν' σ' ὅλους ὅσοι τὰ βλέπουν : «Εἴμαστε ἡ δύναμη κι' ἡ δόξα τῆς Βρετανίας καὶ φέρνουμε τὴ δύναμή της ὡς τίς πιὸ μακρινὲς ἄκρες τοῦ κόσμου. Ἰδέστε πῶς κυματίζει περήφανα ἡ σημαία της στὸ ψηλὸ μας τὸ κατάρτι !»

Κι' οἱ δύο ξένοι χαμογελοῦν στὸ πέρασμα τῶν βαποριῶν.

— Ἐ, σεῖς ! φωνάζει καμμιὰ φορὰ ἕνας ναύτης, σκύδοντας ἀπὸ τὸ κατάρτι καὶ κουνώντας τὸ σκοῦφο του.

— Ἐ ! ἀπαντᾷ ἡ μικρούλα, καὶ βγάζει κι' αὐτὴ τὸ σκουφάκι της ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὸ κουνᾷ.

Ὅταν ὅμως φεύγει τὸ καράβι κι' ὁ ναύτης δὲ φαίνεται πιά, τότε ἡ μικρούλα γυρίζει στὸ γέρο καὶ ἡ φωνὴ της τρέμει καθὼς τὸν ρωτᾷ :

— Παππού, μ' ἔνα τέτοιο βαπόρι δὲ θάρθει κι' ἡ μαμμά μου ;

Ἡ κυρὰ-Νανσὺ δὲν εἶχε γελαστεῖ, ὁ ἀστυνόμος, βλέποντας πῶς δὲν ἦρθε κανένας νὰ ἐξετασθῇ καὶ πῶς ὁ μνηστὴς δὲν παρουσιάστηκε πιά, ἔδωσε στὸ γινώσκοντάς μας πόλισμαν 49 τῇ μύνηση, γιὰ νὰ τὴν κρατήσει ὡς πού νάρθουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἀλλὰ ὁ Ναθαναὴλ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος πού ξεφορτώθηκε τὸ σύντροφό του καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξὴ γιὰ καταγγελίες κι' ἀνακρίσεις.

Ἐτοί ἡ ὑπόθεσις ἀποκοιμήθηκε καὶ κανεὶς δὲν ἀπασχολήθηκε μὲ τὸ Σολομὼν Χάγερσμιθ καὶ τὴν προστατευομένην του.

Ἡ πρώτη τους δουλειά, μόλις ἔφτασαν στὸ χωριό, ἦταν νὰ γράψουν ἕνα μεγάλο γράμμα στὴν κυρὰ-Νανσὺ, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλουν πῶς ἔφτασαν καὶ νὰ τῆς δώσουν τὴ διεύθυνσή τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τέλειωσε ἔτσι τὸ φαγητό. Ὁ Μήτσιος ἔμεινε σχεδὸν νηστικός, γιὰτὶ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ρίξῃ μέσα του παρὰ λίγες μπουκιές.

Ἦτοια πού ἦρθε ὁ καιρὸς γιὰ τὸ κοιμησιό, ἔγινε πάλι λόγος γιὰ τὸ μουσκαράκι, κι' ὁ παπὰς σηκώθηκε, ἔψαξε σ' ἕνα ράφι καὶ βρῆκε ἕνα μαχαίρι.

Ἦταν μεγάλο, χασαπομάχαιρο, κι' εὐθὺς ἄρχισε νὰ τὸ τροχάει.

Ὁ Μήτσιος, μόλις εἶδε τὸν παπὰ μὲ τὸ μαχαίρι, τάχασε.

— Πάει, εἶπε μέσα του, θὰ μὲ σφάξῃ ὁ παπὰς !

Κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται πῶς νὰ τὸ σκάσῃ, . . .

Ἀλλὰ ὄχι.

— Πάρε, τοῦ λέει ὁ παπὰς, τὸ μαχαίρι αὐτὸ καί, ἅμα ἰδῆς τὴ νύχτα πῶς τὸ μουσκαράκι δὲν πάει καλά, σφάξε το νὰ τὸ γλυτώσουμε μὴν ψοφήσῃ. Καλύτερα νὰ τὸ φάμε, μὴν πάει χαϊμένο.

Ἐτοί, στάθηκε ἡ καρδιά τοῦ Μήτσιου. Τὸν πῆρε ἡ παπαδιά μὲ τὸ φαναράκι στὰ χέρια, καὶ τὸν πῆγε στὸ κατώγι ἀπὸ τὸν καταρράχτη. Τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος πού θὰ κοιμόταν, τοῦ ἄφησε τὸ φαναράκι γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ μουσκαράκι, κι' ἀνέθηκε πάλι τὸν καταρράχτη κι' ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Μήτσιος ξαπλώθηκε, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ φαναράκι κοντὰ στὸ προσκέφαλο καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτό, τὸ χασαπομάχαιρο. Κοίταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μουσκαράκι. Τὸ εἶδε πεσμένο χάμω κι' ἀνέφερε τὸ καϊμένο ἀπὸ τὸν πόνο.

Στὴν ἀρχὴ πού ξαπλώθηκε, ἄρχισε νὰ συλλογιέται τὴ μάνα του, πού τώρα θὰ τὸν ἀναζητοῦσε στὴν Πιτίτσα . . .

Μὰ ναί ! ἂς τὸν ἐδρίσκε ! αὐτὸς τώρα εἶναι ξαπλωμένος στὸ κατώγι τοῦ Παπαλεωνίδα στὸ Πλατάνι, 4 ὥρες μακριά . . .

Καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Κάποια ὥρα, τὴ νύχτα, ξύπνησε ὁ Μήτσιος. Εἶχε πάντα στὸ νοῦ του τὴ διαταγὴ τοῦ παπὰ γιὰ τὸ μουσκαράκι.

Τὸ φανάρι ὅμως ἦταν σβυσμένο, σπῖρτα δὲν τοῦ εἶχαν δώσει, τί νὰ κάμῃ ; Κι' ἂν ψοφήσῃ τὸ μουσκαράκι ; τί δικαιολόγησι θάβρισκε, ὕστερα ἀπὸ τόσες ζημιὲς ποῦκαμε τὴ χτεσινὴ μέρα ;

Ἀμέσως, στὸ σκοτάδι ὅπως ἦταν, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ μουσκαράκι. Τοῦ φάνηκε πῶς τὸ βρῆκε ξαπλωμένο, κι' ἀπὸ τὸ νοῦ του τοῦ πέρασε πῶς ψοφήσῃ.

Δὲ χάνει καιρό, παίρνει τὸ μαχαίρι καὶ μὲ ὀλη του τὴ δύναμη κόβει τὸ λαμπρὸ τοῦ μουσκαριῦ. Ἐτοί ἦσυχος πιά ὅτι ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ παπὰ, ἔπεσε νὰ ξανακοιμηθῇ.

Κοντὰ τὸ πρωῒ, μόλις ἄρχισε νὰ ξυπνῶν, ξύπνησε κι' ὁ Μήτσιος. Ἀπὸ τὴν παραθύρα φωτιζόταν καλὰ τὸ κατώγι.

Ἀλλὰ τί βλέπει ; !

Ἀπέναντί του τὸ μουσκαράκι ἦταν ζωντανὸ καὶ γλυφάταν ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ !

Σηκώνεται, κοιτάζει μὲ προσοχὴ καὶ ὦ μεγάλη συμφορά ! Ἀντὶς γιὰ τὸ μουσκαράκι, εἶχε σφάξῃ τὸ πουλάρι !

Ὁ Μήτσιος ἐνόμισε πιά πῶς ἦρθε τὸ τέλος του.

— Πάει, εἶπε μέσα του, δὲ γλυτώσω ἀπὸ τὸν παπὰ, νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος !

Τί νὰ κάμῃ ; Πάνω στὴν ἀνησυχία αὐτὴ, μὴν ἰδέα τοῦ ἦρθε νὰ τὸ σκάσῃ νὰ φύγῃ. Πάει ν' ἀνοίξῃ τὴν κατωγὸρτα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Ἡ πόρτα εἶχε κλειστῇ ἀπέξω. Ν' ἀνεβῇ ἀπὸ τὸν καταρράχτη ; θὰ τὸν ἐπιαναν.

Μιὰ στιγμὴ ἀκούει βήματα πάνω στὸ πάτωμα : Ξύπνησε ὁ παπὰς ! Μὰ κι' ἐκεῖνη ἡ διαβολόσκυλλα ἡ Γαλάνω πού θὰ περίμενε ἔξω ;

Σὲ μιὰν ἄκρη ἦταν μιὰ σταφυλόκακη ἀδειανή. Δὲ χάνει καιρό, σκαλώνει, πηδάει μέσα καὶ μαζεύεται κουδάρι στὸ πάτο τῆς κάδης.

— Παπαδιά, φωνάζει ὁ παπὰς, τί κάνει τὸ μουσκαράκι ; Ξύπνησε ἐκεῖνος ὁ μικρός ;

— Ἀκόμα, παπὰ μου, δὲν ἀνέδηκε, ἀπαντᾷ ἡ παπαδιά, θὰ κοιμάται τὸ καϊμένο.

— Φώναξέ τον νὰ ξυπνήσῃ καὶ νάρθῃ ἀπάνω γρήγορα !

— Μήτσιο ! Μήτσιο !

Πουθενὰ ὁ Μήτσιος !

Χτύπησαν καὶ τὰ πόδια τους στὸ πάτωμα, νάκούσῃ . . . ἀλλὰ τίποτε. Καμμιὰ ἀπάντησι !

Ὁ Μήτσιος, μέσα στὴν κάδη, ἔσο ἀκούει τίς φωνὲς τόσο ζάρωνε καὶ κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του μήπως τὸν ἀκούσουν . . .

— Καλέ, τί ἔγινε ; λέει ὁ παπὰς, γιὰ νὰ κατεβούμε στὸ κατώγι, νὰ ἰδοῦμε.

Μπροστὰ ὁ παπὰς καὶ κοντὰ ἡ παπαδιά, κατέβηκαν στὸ κατώγι, καὶ τί νὰ ἰδοῦν ;

Τὸ γιατάκι τοῦ Μήτσιου ἀδειανὸ καὶ τὸ πουλαράκι σφαμένο !

— Μωρὲ τὸ παλιόπαιδο, φρύαξε ὁ παπὰς, τί μοῦ ἔκαμε ! Καλέ, αὐτὸ δὲν ἦταν παιδί ! ἦταν ὁ διάβολος μεταμορφωμένος, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃ ἀπὸ τὰ ψῆς τὸ βράδυ τόσες ἱστορίες ! . . .

— Τί νάγινε ὅμως, πού νὰ πῆγε ;

Ψάχνουν . . . τίποτε !

Τὸ Μήτσιου μὲ ἡ καρδούλα, μέσα στὴν κάδη, κόντευε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ δυνατὸ χτύπο, εἶχε ζαρώσει τόσο στὸν πάτο τῆς κάδης, πού δὲν φαινόταν καθόλου.

— Πάει ! εἶπε ὁ παπὰς, θὰ μᾶς

φυγε ἀπὸ τὸν καταρράχτη τὴ νύχτα . . .

Ἡ παπαδιά, σαστισμένη ἀπὸ τὴν κατάσταση αὐτή, ἔκαμε τρεῖς φορὲς τὸ σταυρὸ της καὶ εἶπε στὸν παπὰ της :

— Ἐορκισμένον σ' ἔχω, "Ὁξω ἀπ' ἐδῶ ! "Ἐχεις δικίον, παπὰ μου, αὐτὸ δὲν ἦταν παιδί, ἦταν ὁσὸς διάβολος !

Εἶπαν ὕστερα γιὰ τὸ σφαγμένο πουλαράκι, πῶς ἔπρεπε νάρθῃ ὁ χασάπης νὰ τὸ γδάρῃ, κι' ὁ παπὰς πῆρε τὴ φοράδα μὲ τὰ ζυγάλετρα καὶ τὴ γελάδα, καὶ κίνησε γιὰ τὸ χωράφι. Τὸ μουσκαράκι, μὲ δεμένο τὸ πόδι, ἔμεινε στὸ σταῦλο, γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ.

Πέρασε ὡς μιὰ ὥρα ἀπὸ τότε πού ἔφυγε ὁ παπὰς. Τοῦ Μήτσιου ἡ ὥρα αὐτὴ τοῦ φάνηκε χρόνος ὀλόκληρος. Σκεφτόταν πῶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ κατώγι πού βρισκόταν φυλακισμένος.

Ἐάφνου ἀκούει κουδέντα μέσα στὸ κατώγι. Κατάλαβε πῶς ἡ φωνὴ δὲν ἦταν τοῦ παπὰ. Ἐπρεπε νὰ ἰδῇ τί γίνεται.

Σηκώνεται σιγὰ-σιγὰ ὀλόρθος μέσα στὴν κάδη, γιὰ νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ πάλι δὲν ἔβλεπε : ἡ κάδη ἦταν πολὺ ψηλότερη ἀπ' αὐτόν.

Δὲ χάνει καιρό, πιάνεται μὲ τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς κάδης καὶ σκαρφαλώνει σιγὰ-σιγὰ νὰ κοιτάξῃ . . .

Ἀλλὰ ἡ κάδη, ἀδειανὴ ὅπως ἦταν, μὲ τὸ βάρος τοῦ Μήτσιου ἀναποδογυρίζεται, κι' ὁ φίλος μας κουρδουμισμένος σωριάζεται μπροστὰ στὴν παπαδιά πού μιλοῦσε μὲ τὸ χασάπη.

Ἀμα εἶδε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον μὲ τὰ μαχαίρια, — πού νὰ φαντασθῇ πῶς πῆγε γιὰ νὰ γδάρῃ τὸ πουλάρι ! — ὁ Μήτσιος ἐνόμισε πάλι πῶς τὸν ἔστειλε ὁ παπὰς γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ. Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξεψυχήσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του.

Μὰ ἡ καλὴ παπαδιά τὸν λυπήθηκε, τὸν χάιδεψε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάρε αὐτὸ τὸ δίφραγκο καὶ φύγε ἀπὸ δῶ, γιὰτὶ ὁ παπὰς θὰ σὲ γδάρῃ ζωντανό. Πάρε τὸ δρόμο καὶ τράβα ὀλίσια στὸ χωριὸ σου μὴ σὲ συναντήσῃ ὁ παπὰς, κακομοίρικο ! . . .

Ὁ Μήτσιος χούφτωσε καλὰ τὸ δίφραγκο, — τὸ μόνο του κέρδος, — καὶ νηστικός καὶ ξυπόλυτος τώρα, βγήκε στὸ δρόμο καὶ τῶρα στὰ τέσσερα γιὰ τὴν Πιτίτσα. Καθὼς πῆγαινε, ὀλο καὶ γύριζε πίσω του, μήπως τὸν κυνηγοῦσε ὁ Παπαλεωνίδας !

Ὅταν πλησίασε κατὰ τὴν Πιτίτσα, ὁ Μήτσιος ἄρχισε νὰ συλλογιέται τὴ Μαυρογιάνναινα καὶ τί θάλεγε γιὰ τὸ χτεσινὸ σκάσιμο, πῶς θὰ δικαιολογοῦσε πού γυρίζει καὶ χωρὶς τσαρούχια ; . . . Μ' ὀλαυτὰ ἡ πείνα κι' ἡ κακοπάθεια τὸν τραβοῦσαν στὴ μάνα του.

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Μαυρογιάνναινα ἄναψε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Πού ἦσουν, βρὲ ζαλίμι ; Βρὲ πα-

λιόπαιδο, πού τριγύριζες τὴ χτεσινὴ μέρα καὶ μ' ἔκανες καὶ σήκωσα τὸ χωριὸ στὸνα ποδάρι ;

Ὁ Μήτσιος πρόφτασε καὶ εἶπε :

— Μάνα, βρῆκα κι' ἕνα δίφραγκο !

Τὸ πῆρε ἡ Μαυρογιάνναινα στὸ χέρι, τὸ κοίταξε καὶ τοῦ λέει :

— Ποῦθε τὸ κλεψὺς αὐτὸ τὸ κοσαράκι, βρὲ λεποδύτη ;

Καὶ στὸν ἀρπάζει τὸν καλὸ σου τὸ Μήτσιο καὶ πού τὸν πονάει, πού τὸν τρώει, τοῦ μέτρησε τοὺς κόμπους καὶ τὰ πλευρά . . .

Τὸ βράδυ πού ἔπεσε νὸ κοιμηθῇ ὁ Μήτσιος, χορτασμένος μιὰ φορὰ ἀπὸ φαῖ καὶ ξύλο, ἄρχισε νὰ ξαναβλέπῃ σὰν ταῖνια κινηματογράφου, τὰ παθήματα τῆς χτεσινῆς ἡμέρας.

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

— Τ' εἶν' αὐτό ; ρώτησαν τὰ παιδιά.

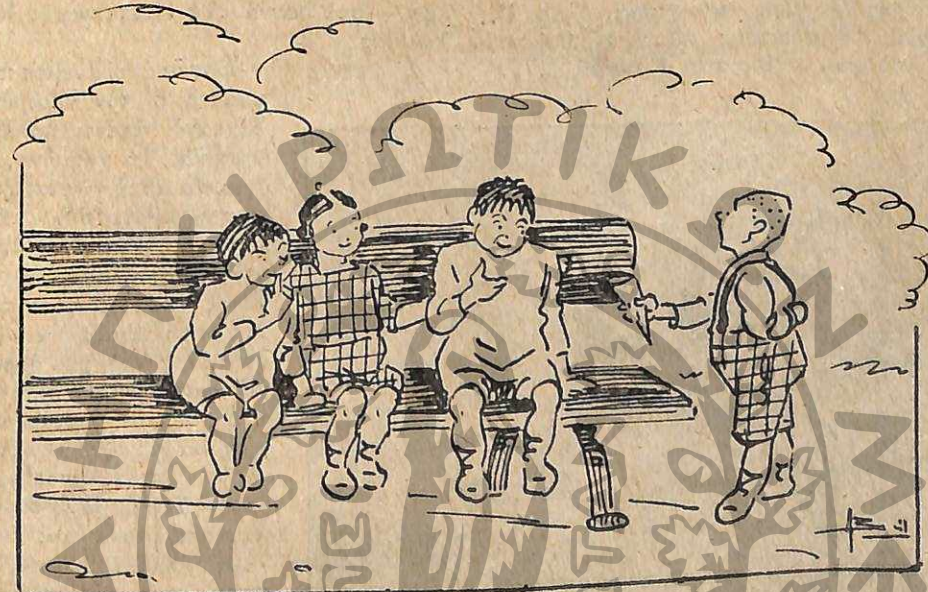
— Δὲ βλέπετε ; δὲ διαβάσετε ; ἀποκρίθηκε ὁ Γεώργιος.

Καὶ σιγὰ στοὺς ἄλλους :

«Μπράβο ! καλὰ τὰ καταφέρατε !»

Ἐπειτα δυνατὰ :

— Ἐδῶ τῶχαμε δεμένο, γιὰ νὰ σᾶς τὸ δείξουμε, μὰ ἔκοψε τὸ σχοινὶ του

κι' ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι ! Κρίμας ! Ἦταν τόσο ὁμορφο μιντάκι ! Καὶ πολὺ πολὺ ἡμερο. Ἀφοῦ χόναμε τὸ κεφάλι μας στὸ στόμα του, χωρὶς νὰ μᾶς πειράξῃ καθόλου ! . . .

Τὰ παιδιά κοιτάχτηκαν μὲ κάποιο φόβο.

— Καὶ πού νὰ πῆγε τώρα ; . . . Μὴν κατεβῇ στὸ χωριὸ καὶ φάῃ τὸν κόσμο ; εἶπε ἡ Πελαγίτσα.

— Ἀ, μὴ ! ἀποκρίθηκε ὁ Τότης. Στὸ δάσος θὰ πῆγε. Κι' ἀπόψε ἡ αὐριὸ θὰ γυρίσῃ. Εἶναι μαθημένο αὐτό.

— Θὰ πῆγε νὰ βοῇ τὴ γάτα τῆς Ἀγκύρας ! εἶπε ὁ Κίτσος.

— Ἀ, μπράβο ! φώναξε ὁ Γεώργιος. Αὐτὸ εἶναι. Καὶ θὰ γυρίσουν μαζί.

— Μὰ μεῖς πότε θὰ τὸ ἰδοῦμε ; ρώτησε ὁ Φώκος.

— Ἀμα ξαναρθετε . . . καμμιὰ μέρα . . .

— Καὶ θὰ πληρώσουμε πάλι ; . . . μουρμούρισε ὁ Κίτσος.

— «Όχι, όχι, αποκοιμήθηκε ο Τοτός. Άφοῦ συνέβη αὐτό, ἔσ᾽ θὰ σᾶς μπάσουμε ἄλλη μιὰ φορὰ χάρισμα.

Ἄπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ τρία χωριατόπουλα μαλάκωσαν καὶ ξανάρχισαν νὰ γελοῦν. Δὲν εἶχαν ἄλλη ἀπαίτηση. Τὸ πυροτέχνημα μόνον ἤθελαν νὰ ἴδουν.

Ἄλλὰ γιὰ τὸ πυροτέχνημα ἦταν ἀκόμα νωρίς. Ἐπρεπε νὰ σκοτεινιάσῃ λίγο, γιὰ νὰ ἴδουν καὶ τὴ λάμψη του, τὰ χρώματά του. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν τ' ἀνάβουν μὲ τὸν ἥλιο!

— Καθίστε στὶς θέσεις σας, εἶπε ὁ Τοτός. Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, θὰ σᾶς προσφέρουμε ἀναψυκτικά.

Τὰ παιδιά γύρισαν καὶ καθίσαν πρόθυμα στὸ μπάγκο τους.

— Τί εἶπε πῶς θὰ μᾶς προσφέρουν; ρώτησε ὁ Κίτσος.

— Ἀναψυκτικά, ἀποκοιμήθηκε ἡ Πελαγίτσα· δὲν ἀκουσες;

— Καὶ τ' εἶν' αὐτὰ τὰ ἀναψυκτικά;

— Νά, πράματα ψημένα. Γλυκίσματα, στοχάζομαι.

— Μπακλαβάδες;

— Μπακλαβάδες, γαλατομπούρεκα, δίπλες... ἔξω κι' ἐγώ; Νὰ ἴδουμε.

— Μπορεῖ καὶ παγωτό, εἶπε ὁ Φῶκος.

— Ὁχι, καίμενε, εἶπε ἡ Πελαγίτσα· δὲν πιστεύω... τὸ παγωτό δὲν εἶναι ἀναψυκτικό.

Ὅλα τᾶξοτε αὐτὴ ἡ Πελαγίτσα! Ὡστόσο περίμεναν μὲ χαρά. Ὅ,τι κι' ἂν τοὺς ἔδιναν, καλὸ θὰ ἦταν. Ἔστω καὶ παγωτό...

Ἄλλὰ πού τέτοια τύχη! Σὲ λίγο τοὺς πλησίασε ὁ Χρονάκης μ' ἓνα χάρτινο χωνί, καὶ τοὺς μοίρασε ἀπὸ μιὰ καραμέλα καὶ ἀπὸ δυο-τρὲς κολοκυθόσπορους (πασσατέμπο).

Ἐ, στὴν ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλάζι. Καὶ μασουλίζοντας τώρα τὰ «ἀναψυκτικά» τους, τὰ τρία χωριατόπουλα περίμεναν τὸ πυροτέχνημα.

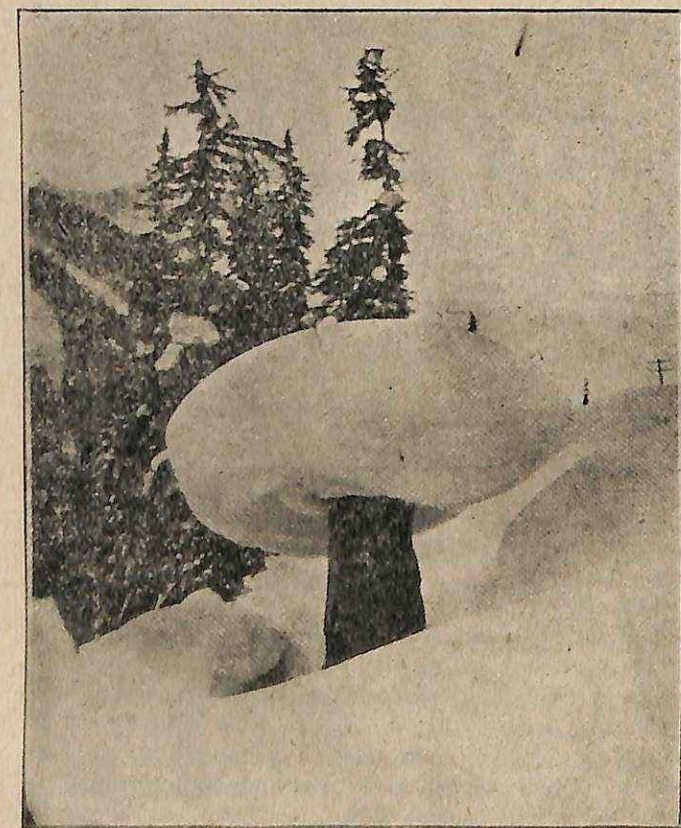
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ... ΑΠὸ ΧΙΩΝΙ

Ἐνας Ἄγγλος καθηγητής, ὁ Δρ. Β. Κόρνις, ἐδημοσίευσε πέρσι ἐντυπώσεις του ἀπὸ ἓνα ταξίδι στὸν Καναδά. Σ' ἓν

«Αὐτὴ ἡ τέλεια γελοιογραφία μανιταριοῦ.» (Σελ. 244, στ. γ',)

ἀπὸ τὰ ἄρθρα του γράφει καὶ γιὰ τὸ ὥραιο αὐτὸ φαινόμενο, τὴ χιονοστιβάδα, ἀπὸ τὰ πιδ περίεργα πού εἶδε, — καθὼς λείει, — στὰ βουνὰ τῆς Βρεττανικῆς Κολομβίας.

Σ' ἐκείνη τὴν ὁροσειρά, ὁ ἄνεμος πού φυσᾷ ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ ἀφίνει πολλὴν ὑγρασία. Τὸ χειμῶνα, ἡ ὑγρασία αὐτὴ γίνεται χιόνι, πού πέφτει πυκνὸ καὶ κατασταλάζει σιγὰ-σιγὰ στὴν ἡσυχὴ ἀτμόσφαιρα. Εἶναι μάλιστα τόσο πυκνὸ, πού νομίζει κανεὶς ὅτι μόλις ὑπάρχει ἀέρας γι' ἀναπνοή. Οἱ πυκνὲς αὐτὲς νιφάδες, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ χιονίζει, κολλοῦνε σ' ὅποια προεξοχὴ βροδὺν ὕστερα ἄλλα στρώματα πέφτουν καὶ κολλοῦν ἐξακολουθητικὰ, ἀπαράλλακτα ὅπως κολλοῦν ὅταν κάνουμε τίς κοινὲς μπάλλες τοῦ χιονοπόλεμου.

Τὰ κλαδιά τῶν κέδρων καὶ τῶν πεύκων κλίνουν ἀπ' τὸ βάρος τῆς χιονοστιβάδας. ἐνῶ μεγάλοι σφαιρικοὶ ὄγκοι χιονιοῦ σκεπάζουν τοὺς θάμνους καὶ τὰ κούτσουρα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἓνας σπασμένος κορμὸς ἔχει στὴν κορφή ἓνα στρώμα ἀπὸ χιόνι, πού μοιάζει μ' ἓνα ἄσπρο

σκοῦφο. κρεμασμένο ἐκεῖ... γιὰ νὰ στεγνώσῃ.

Τὰ «μανιτάρια» σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς χιονένιους αὐτοὺς σκούφους πᾶν τοὺς κορμένους κορμούς τῶν δέντρων τοῦ δάσους. Τὸ ὕψος τῶν κορμῶν εἶναι ὡς ἕξ ἡ πόδια κι' ἡ διάμετρος στὴν κορυφὴν δυὸ περίπου. Ὅσο περισσότεροι χιόνι πέσει, τόσο ὁ χιονένιος σκούφος γίνεται μεγαλύτερος, χωρὶς νὰ σπάσῃ, γιατί τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ χιονιοῦ γίνονται συμπαγέστερα κι' ἐπομένως πιδ στερεά.

Ἐπάρχει ὁμως πάντα ἓνα ὄριο στὴν ποσότητα τοῦ χιονιοῦ, πού μπορεί νὰ σωρευθῇ πᾶν στὴ μέτρια περιφέρεια τοῦ κορμοῦ· μὰ πάλι στὰ ἄκρα μόνον μπορεί νὰ πέσῃ κανένα κομμάτι, ἐνῶ τὸ ὅλο πολὺ σπάνια καταρρέει. Ἄν καὶ φαινομενικὰ ἐτοιμόρροπο, τὸ χιονένιο μανιτάρι εἶναι πραγματικὰ στερεὸ καὶ δύσκολα καταστρέφεται. Τὸ καμπύλο του σχῆμα δὲν ὀφείλεται στὸν ἀέρα, παρὰ στὴν κρεμασμένη θέση, πού ἔχει παρὶ τὸ στρώμα τοῦ χιονιοῦ.

Αὐτὴ ἡ τέλεια γελοιογραφία μανιταριοῦ, πού βλέπετε στὴν εἰκόνα, ὀφείλεται σὲ διάμετρο κορμοῦ δυὸ ποδιῶν τοῦ χιονιοῦ ἡ διάμετρος εἶναι ἐννέα πόδια καὶ τὸ πάχος τρία-τέσσερα. Σὲ κορμούς χοντροτέρους, τὸ στρώμα τοῦ χιονιοῦ μοιάζει μᾶλλον μὲ χοντρή στέγη καλύβας. Ἐξ ἄλλου σὲ κορμούς πολὺ λεπτοὺς τὸ χιόνι δὲν μπορεί νὰ σχηματίσῃ μᾶζα συμπαγή, κι' ἔτσι εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνουν πλατεῖα στρώματα γύρω-γύρω.

Καὶ τώρα, δὲν γίνεται ἄραγε κι' ἄλλο, στὰ δάση τῆς βορινῆς Σουηδίας π.χ. αὐτὸ τὸ φαινόμενο; Ὁχι· γιατί προϋποθέτει πάντα ἀρκετὴ ἀτμοσφαιρικὴ γαλήνη καὶ... εἰρήνη τῶν στοιχείων, πού μόνον ἐκεῖ δίπλα στὸν Εἰρηνικὸ μπορεί νὰ ὑπάρξῃ τὸ χειμῶνα.

ΕΜΜ. Π. Κ.

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΕΙ

Πόσο πληχτικό, θλιμμένο τὸ τραγούδι τῆς βροχῆς οἱ χονδροὲς στάλες τὸ λένε. Κι' ἀντηχεῖ στοὺς στοχασμοὺς μιᾶς ψυχούλας μοναχῆς πού κρυφοὶ καιμοὶ τὴν καίνε.

Σὲ καθ' ἑπιπλο, βουβὸ βόσκει πάντα τὸ σαρᾶκι, τοῦ καιροῦ τ' ἀχνάρια ἀφίνει. Σιγοτρίζει τὸ στεγνὸ ἔξωλο στὸ παλιὸ μας τζάκι κι' ἡ φωτιά του τώρα σβύνει.

Ἄναμνήσεις μακρονῆς φτάνουν ἀπ' τὰ περασμένα κι' εἶναι τόσο θλιβερά! Τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά βλέπω τώρα σὰ σπασμένα, τίς ἐλπίδες σὰ νεκρές...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

EDGARD POE

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

Ἡ ΤΟ ΚΡΗΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ ὑπόψεις τοῦ μαύρου δὲν μοῦ φαίνονταν πιά τόσο ἀβάσιμες, κι' ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐπίμονη καταδρομὴ τῆς τύχης εἶχε σκαλίσῃ τίς φρένες τοῦ δυστυχισμένου μου φίλου. Καὶ θεώρησα χρέος μου νὰ τρέξω νὰ τὸν ἴδω.

Μέσα στὴ βάρκα, πού ἐπρόκειτο νὰ μᾶς περάσῃ στὴ Σούλιαν, εἶδα ἓνα δρεπάνι καὶ τρεῖς ἀξίνες, ὅλα καινούρια.

— Τ' εἶν' αὐτά, ρώτησα τὸ Δία.

— Ἐνα δρεπάνι καὶ τρεῖς ἀξίνες...

— Τὰ βλέπω· μὰ τί τὰ θέλεις;

— Ὁ μᾶσσα Οὐτλ μοῦ παράγγειλε νὰ τὰγοράσω. Κι' εἶναι πολὺ ἀκριβὰ, ἔρετε. Κρίμας τόσα λεφτά!

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τί τὰ θέλει;

— Ὁχι, δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Φοβάμαι μάλιστα μὴ δὲν ξέρει κι' ἐκεῖνος τί τὰ θέλει... Ἀχ, τί μᾶς κάνει ὁ παλιοκάραβος!

Ὁ κακόμοιρος ὁ μαῦρος θάλαγες πῶς εἶχε πάθει καραβοφοβία. Καὶ βέβαιος πῶς δὲν θάκουγα ἀπ' τὸ στόμα του τίποτα, πιδ λογικὸ, σῶπασα ὥσπου μπήκαμε στὴ βάρκα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ νησί.

Φτάσαμε στὴν καλύβα κατὰ τίς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα. Ἡ ἄπλη αὐτὴ ἀγροτικὴ κατοικία εἶχε, ὅπως πάντα, τὴν πιδ παιδρὴ καὶ γαλήνια ὄψη. Ὁ κάτοικος ὁμως, σήμερα, μοῦ φάνηκε ἄνω-κάτω.

Μὲ περίμενε μ' ἀνυπομονησίαν καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι σπασμωδικὰ. Τὸ κατάγλωμο πρόσωπό του κι' ἡ ἔκτακτη λάμψη τῶν ματιῶν του μεγάλωσαν τίς ἀνησυχίες μου. Τὸν ρώτησα γιὰ τὴν υγεία του. Μοῦ ἀποκρίθηκε ἀόριστα, καὶ μὴ βρίσκοντας τί ἄλλο νὰ πῶ, τὸν ρώτησα ἂν τοῦ εἶχε ἐπιστρέψει τὸν χρυσοκάραβο ὁ κ. ὑπολοχαγός.

— Ναί, μοῦ ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας· ἔστειλα καὶ τὸν πῆρα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, καὶ δὲν σκοπεύω πιά νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ... Ἐρεῖς πῶς ὁ Δίας εἶχε δίκιο σ' αὐτὰ πού μᾶς ἔλεγε;

— Σὲ ποιά;

— Ναί, εἶχε δίκιο νὰ πιστεύῃ, πῶς εἶναι χρυσός. Λοιπὸν, φίλε μου, ὁ κάραβος αὐτός εἶναι προορισμένος νὰ μὲ ξανακάνῃ πλούσιο! Ἀφοῦ ἡ τύχη εὐδόκησε νὰ μοῦ τὸν χάρισῃ, πρέπει νὰ τὸν μεταχειρισθῶ, γιὰ νὰνακαλύψω τὸ χρυσάφι πού συμβολίζει μὲ τὸ χρῶμα του. Δία, φέρε μου τὸν κάραβο!

Ὁ μαῦρος διαμαρτυρήθηκε ζωηρά:

— Ἀ, μπά, μπά! Δὲ θέλω πιά νταραβέρια μὲ δαῦτον! Κόπιασε νὰ τὸν πάρῃς τοῦ λόγου σου.

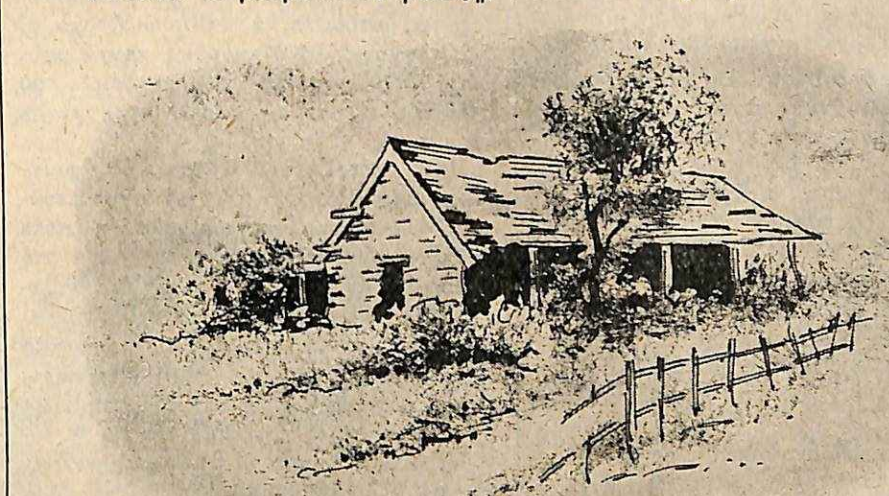
— Πολὺ καλὰ!

Κι' ὁ Λέγκραν σηκώθηκε μὲ μεγάλη σπουδαιότητα, καὶ πῆγε νὰ πάρῃ τὸν κάραβό του, πού τὸν εἶχε στὸ τραπέζι, φυλα-

κισμένον κάτω ἀπὸ ἓνα γυάλινο κώδωνα.

Ἀληθινὰ ἦταν κάτι ἔκτακτο καὶ θαυμασιὸ τὸ ἐντομο αὐτὸ μὲ τὰ τρία μαῦρα τοῦ στίγματα, τὰ κατάχρυσά φτερά καὶ τὸ βάρος ἐκεῖνο, πού μὲ τὸ δίκιο του ἔκανε τὸ Δία νὰ πιστεύῃ πῶς ἦταν ὁλάνκερος ἀπὸ χρυσάφι. Ἀλλὰ νὰ πού τὴν ἴδια σχεδὸν γνώμη εἶχε τώρα κι' ὁ Λέγκραν ὁ ἴδιος! Αἰνίγμα πού δὲν μπορούσα νὰ βρῶ τὴ λύση του.

— Ἔστειλα τὸ μαῦρο νὰ σὲ φωνάξῃ,

«Ἡ κατοικία εἶχε τὴν πιδ παιδρὴ καὶ γαλήνια ὄψη». (Σελ. 245, στ. α'.)

ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου μὲ τὴν ἴδια σπουδαιότητα, γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω συμβουλὴ καὶ βοήθεια σὲ κάτι πού πρέπει τώρα νὰ κάμω.

— Εἶμαι ὀλοπρόθυμος, σὲ ἀκούω.

— Πρόκειται, φίλε μου, νὰ κατακτήσω τὸ θησαυρὸ, πού μοῦ προαγγέλλει ἡ Θεία Πρόνοια μ' αὐτὸν τὸν κάραβο.

Δὲν ἤθελα νὰκούσω περισσότερα.

— Ἀγαπητέ μου Λέγκραν, φώναξα, μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι ἄρρωστος καὶ καλὰ θάκανες νὰ φυλαχτῇς... Πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς... Θὰ μείνω κοντὰ σου λίγες μέρες νὰ σὲ περιποιηθῶ... Ἐ, χεῖς πυρετό, καί...

— Πυρετό; μ' ἔκοψε. Πιάσε λοιπὸν τὸ σφυγμὸ μου!

Μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι του καί, παρὰ πᾶσα προσδοκία, βρήκα τὸ σφυγμὸ του κανονικώτατο.

— Μπορεῖ ὁμως νὰ εἶσαι ἄρρωστος καὶ χωρὶς νάχῃς πυρετό, τοῦ εἶπα. Ἐπιτρέψέ μου νὰ κάμω ἀπόψε τὸ γιατρό καὶ νὰ σὲ στείλω στὸ κρεβάτι...

— Σὲ βεβαίω καὶ πάλι πῶς εἶμαι ὑγιέστατος! μοῦ ἀποκρίθηκε. Αὐτὴ ἡ ἔξαψη πού βλέπεις νὰ μὲ κυριεύῃ δὲν εἶναι ἀπὸ ἀρρώστεια. Ἄν μὲ βοηθήσῃς μάλιστα νὰ τὴν καταπραῖνω...

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω;

— Πολὺ εὐκολο πράγμα. Θὰ πάω σὲ λίγο μὲ τὸ Δία, ἐκδρομὴ στοὺς λόφους πού εἶναι ἀντικρὸ στὸ νησί, κι' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια ἀνθρώπου τῆς ἀ-

πόλυτης ἐμπιστοσύνης μου. Ἄλλον ἀπὸ σένα δὲν γνωρίζω. Εἴτε ἐπιτύχῃ, εἴτε ἀποτύχῃ ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἔξαψη θὰ μοῦ περάσῃ καὶ θὰ ἡσυχάσω.

— Θὰ κάμω γι' ἀγάπη σου ὅ,τι θέλεις. Δὲν μοῦ λές ὁμως, αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ ἔχει σχέση μὲ τὸ χρυσοκάραβο;

— Βεβαιότατα!

— Τότε, . . . μοῦ κακοφαίνεται... ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ λάβω μέρος...

— Καὶ μένα μοῦ κακοφαίνεται πολὺ, γιατί τότε θάναγκασθῶ νὰ πάω μόνος μου, μὲ τὸ μαῦρο.

— Οἱ δύο σας, μοναχοί; . . . Μὰ τρελάθηκες, φίλε μου; Καὶ πόσο θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ;

— Ὅλη τὴ νύχτα, ὑποθέτω. Θὰ φύγουμε τῶρ ἁμέσως, καὶ θάμαστε πίσω αὔριο πρωῒ-πρωῒ.

— Μπορεῖς τουλάχιστο νὰ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου, πῶς ἀφοῦ τελειώσῃ ὅπωςδήποτε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ χρυσοκάραβου, θὰ γυρίσῃς ἐδῶ καὶ θὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ, σὰ νὰ ἤμουν γιὰ τὸς σου;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Τώρα ὁμως πρέπει νὰ φύγω, γιατί δὲν περισσεύει καιρός.

— Καλὰ, εἶπα μὲ κάποια βαρυθυμία. Μ' αὐτὴ τὴ συμφωνία, σὲ συνοδεύω.

Γ'.

Ἐνα κρανίον κερκωμένο σ' ἓνα δέντρο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο ὑπηρέτη, πῆραμε μαζί καὶ τὸ μεγάλο σκύλο. Ὁ Δίας ἀκολουθοῦσε φορτωμένος τὸ δρεπάνι καὶ τίς ἀξίνες καὶ κάθε τόσο ψιθυρίζοντας:

— Ἀνάθεμα σε, παλιοκάραβε!

Ἐπειτα ἐγὼ μὲ δυὸ κλεφτοφάναρα, καὶ μπροστὰ μᾶς ὁ Λέγκραν κρατώντας δεμένον μ' ἓνα σπάγγο τὸν κάραβο καὶ διαγράφοντας μαγικοὺς κύκλους στὸν ἀέρα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Ἐμ. Ρ. καὶ Γρ. Ξ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἑθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

1. Πρώτη φορὰ μὲ τὸ βαπόρι.

Τάδεπα, τάδεπα καὶ τὰ ζήλευα, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα βαπόρια, ποὺ μπαϊνόδωναν καθεμέρα στὸ λιμάνι τῆς Πάτρας, ἢ περνοῦσαν ἀπέξω στάναι. Μὰ ποτὲ δὲν ἀνέδρα καὶ κανένα, οὔτε κανὲν σὲ βάρκα μπήκα, ὅσες μέρες μείναμε καὶ. Γιατί δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη, καὶ χωρὶς ἀνάγκη, τίποτα δὲν κάναμε μεις, φτωχὰ παιδιὰ τῆς δουλειᾶς. Καθὼς εἶδατε, μόνο μιά μεγάλη Παρασκευὴ εὐκαιρήσαμε λίγο νὰ τριγυρίσουμε. Τὶς ἄλλες μέρες, καὶ τὴ Λαμπρὴν ἀκόμα, δουλεύαμε κλεισμένοι, καὶ δὲν πηγαίναμε σχεδὸν παρ' ἀπὸ τὸ σπῆτι στὸ θέατρό μας κι' ἀπὸ τὸ θέατρο στὸ σπῆτι μας.

Ἦταν πρωτὶ. Κουβαλήσαμε τὰ πράγματά μας στὴν προκυμῖα, — μὲ ψιχάλα ἀνοιξιάνικη, — τὰ φορτώσαμε σὲ μιά βάρκα, μπήκαμε καὶ μεις καὶ πήγαμε στὸ βαπόρι ποὺ θάφευγε σὲ λίγο.

«Ερμούπολη» τὸλεγαν, — τὸ θυμάμαι πολὺ καλά, — κι' ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο βαπόρι, ποὺ σὲ μένα μάλιστα φαινόταν ὡς ἓνα δόλκερο χωρὶς μέσα στὴ θάλασσα! Δὲ συλλογίζομαι πιά

παρὰ τὴ διασκέδαση τοῦ ταξιδιοῦ ποὺ θὰ πρωτοχαιρέμουν. Ἀφοῦ τοποθετήσαμε μάλιστα τὰ πράγματά μας, καὶ λιγόστεψε ἡ παραξάλειψή τοῦ μπαϊκαρισμάτος, καὶ μπόρεσα νὰ καθίσω ἡσυχα σ' ἓνα πάγκο μὲ τὸ Μαυροῦκο κοντά μου, κάτω ἀπ' τὴν τέντα τοῦ βαποριοῦ ποὺ ἐμπόδιζε τὴ βροχή, αἰσθάνθηκα μεγάλη εὐτυχία.

Πότε κοίταξα τὴν Πάτρα ποὺ ἄφινε, — καὶ μοῦ φαινόταν πὼς μάποχαιρετοῦσε μ' ἓνα λυπημένο χαμόγελο, — πότε πρόσεχα σ' αὐτὰ ποὺ γίνονταν μέσα στὸ βαπόρι. — τὸ βίντσι ἀνέβαζε δολοὺ βαρέλια, δέματα, κάσες, ἓνα σωρὸν πράγματα ποὺ τὰ κατάπιε τὸ ἀχόρταγο στόμα τοῦ ἀμπαριοῦ, — καὶ πότε κάρφωνα τὰ μάτια στὴ θάλασσα ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ σχίζει ἡ πλώρη...

Κι' ἦταν ἡσυχή ἡ θάλασσα, ἀτάραχη, μὲ πολὺ μικρὰ κυματάκια, κι' ὅλοι λέγανε πὼς θὰ κάναμε ταξίδι λαμπρὸ. Σὲ λίγο ἔπαψε κι' ἡ βροχὴ καὶ πρόσβαλε ὁ ἥλιος, ποὺ κι' ὅταν ἔδρεχε ἀκόμα, ἔπαιζε κρυφτούλι μὲ τὰ σύννεφα.

— Πρίμα πάμε! εἶπε ὁ Φάνης.

— Ὡρα καλὴ στὴν πρύμη μας κι' ἀγέρας σὰ πανιά μας!

— Μόνο ποὺ δὲν ἔχουμε πανιά.

— Ἐχουμε ὅμως μηχανή, ποὺ εἶναι καλύτερο.

— Σὰν καρότσα δὲ μᾶς πάει;

— Ἀλήθεια.

— Ζαλίζεσαι, Δῆμη;

— Καθόλου!

— Εὐό, Νίνα;

— Ἀ μπά!

— Οὐτ' ἐγώ.

Ποῦ νὰ ζαλιστῇ ὁ Φάνης! Τὸν ἔβλεπα νὰ τριγυρίζει στὸ βαπόρι σὰ στὸ σπῆτι του. Ἐγὼ δὲν τολμοῦσα ἀκόμα, καὶ τὴν περισσότερη ὥρα καθόμουν... σὰ γέρος.

Λίγο-λίγο ἡ Πάτρα μικραίνει, χανόταν ἡ ἀντικρινὴ στεριά μεγάλωνε, ξεκαθάρριζε κι' ἀνάμεσά ἀπλωνόταν ἡ μεγάλη θάλασσα μὲ τὰ μικρὰ κύματά της, ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν κι' αὐτὰ...

Ἀξαφνὰ εἶδα τὸν Πανάγαρη νὰ γυρεύη, μὲ κάποια ἀνησυχία, τὸ Φάνη. Ποῦ πῆγε; τί ἔγινε αὐτός;

Ἡ Νίνα δὲν ἤξερε, οὔτ' ἐγώ. Μὰ Μαυροῦκος, σὰ νὰ κατάλαβε, σηκώθηκε καὶ κατέβηκε μὲ σκαλίτσα κουνώντας τὴν οὐρά, σὰ νὰ μᾶς ἔγνεφε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

— Πηγαίνετε μὲ τὸ Μαυροῦκο νὰ τὸν βρῆτε, μᾶς εἶπε ὁ Πανάγαρης. Καὶ φέρτε τον ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ χωρίζεσαστε!

Ἡ Νίνα κι' ἐγὼ πῆραμε ζοπίσω τὸ σκύλο. Κατεβήκαμε ἓνα σωρὸ σκαλίτσες, περάσαμε ἓνα σωρὸ μακρινάρια, καὶ τέλος βρήκαμε τὸ Φάνη κάτω, βαθιά, νὰ κοιτάζῃ τὶς μηχανές.

— Ἀ, ἐδῶ εἴσατε; μᾶς εἶπε τώρα θάρχόμουν ἀπάνω νὰ σᾶς πάρω... Ἰδέξ, Δῆμη, πὼς δουλεύει ἡ ἀτμομηχανή.

Μοῦ ἔδειξε ποῦ βάζουν τὸ νερὸ, ἀπὸ ποῦ ρίχνουν τὰ κάρθουνα, ἀπὸ ποῦ βγάζουν τὶς στάχτες, ποῦ σχηματίζεται ὁ ἀτμός, καὶ μοῦ ἐξήγησε πὼς, μὲ τὴ φερερὴ δύναμη ποὺ ἔχει ὅταν εἶναι κλεισμένος, κουνεῖ τὸν ἔλικα ποὺ κουνεῖ τὸ βαπόρι, καὶ... σφυρίζει κιόλα περνώνας ἀπὸ τὴ σειρήνα! Ἐνας θερμαστής ποὺ μᾶς παράστεκε, καλὸδόλος ἀνθρώπος, μᾶς ἐξηγοῦσε ὅσα δὲν ἤξερε κι' ὁ Φάνης.

Εἶχα βέβαια μιά ιδέα γιὰ τὸν ἀτμὸ καὶ τὴν ἀτμομηχανή. Στὸ σχολεῖο μᾶς εἶχαν πεῖ γι' αὐτά. Μὰ τώρα ποὺ τάδεπα μὲ τὰ μάτια μου, στὴν πράξη, τὰ καταλάβαινα καλύτερα κι' εὐχαριστιόμουν πολὺ.

Τί θάμα, ἀλήθεια, κι' αὐτὸ τὸ ἀτμολιγνὸ πλοῖο! Ἀλλὰ πόσες χιλιάδες χρόνια χρειάστηκαν γιὰ νὰ φτάσουμε σ' αὐτό, ἀπὸ τὴν πρώτη σχεδία ἢ ἀπὸ τὴν πρώτη βαρκούλα ποὺ κατασκεύασε ὁ ἀνθρώπος μ' ἓναν κορμὸ δέντρο! Ἐτσι καὶ γιὰ τὴ συγκοινωνία στὴ στεριά, ἀπ' τὰ πρώτα ἐκεῖνα χοντροφτιασμένα καὶ δυσκίνητα ἀμάξια, φτάσαμε σιγά-σιγὰ στὸ σιδηρόδρομο καὶ στ' αὐτοκίνητο. Ἡ χελώνα ἔγινε λαγός!

Ἀνέβηκαμε, πῆραμε τὴν ἄδεια τοῦ Πανάγαρη κι' ἐξακολουθήσαμε νὰ τριγυρίζουμε ὅλοι μαζί τὸ βαπόρι. Ὁ Φάνης, ἀφοῦ ταξίδευα πρώτη φορὰ, ἤθελε νὰ τὰ ἰδῶ ὅλα.

Καὶ τί δὲν ἔβλεπα καὶ-μέσα! Χωρὶς εἶπα; Σὰν πόλη μοῦ φαινόταν τώρα τὸ βαπόρι, μιά μικρὴ πόλη μὲ τοὺς δρόμους της, τὶς πλατείες της, τὰ σπῆτια της, τὶς γειτονιές της, ἄλλες φτωχικὲς, ἐργατικὲς, — τὰ Γύφτικα νὰ ποῦμε, — ἄλλες πλούσιες, ἀρχοντικὲς, μὲ παλάτια.

Εἶχε καὶ τὸν ἀρχοντὰ της αὐτὴ ἡ πόλη: τὸν πλοίαρχο. Καθόταν ἐκεῖ ψηλά, στὴ γέφυρα, καὶ κοίταζε μὲ τὰ κιάλια του τὸ πέλαγο, καὶ κάθε τόσο χτυποῦσε ἓνα κουδούνι, — ντάγκ! ντάγκ! — ἢ μιλοῦσε στὸ χωνὶ τοῦ ἀκουστικοῦ ποὺ εἶχε δίπλα του κι' ἔδινε διαταγὰς στὸν τιμονιέρη.

Κάθε τόσο ὁ Φάνης μᾶς σταματοῦσε γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ πότε τὴν πυξίδα ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ ρόδα τοῦ τιμονιῦ, — τὴ θαυμαστὴ πυξίδα μὲ τὸ μαγνήτη, τὸ μπουσουλά των ναυτικῶν, ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ ἐφευρέθηκε, ἀρχισαν νὰ γίνονται τὰ μεγάλα, τὰ κανονικὰ καὶ τὰ σίγουρα ταξίδια, — πότε μιά περιέργη μανούδρα ποὺ ἔκαναν οἱ ναῦτες, πότε ἓνα καράβι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μακριὰ κι' ἀσπρίζαν στὸν ἥλιο τὰ πανιά του, πότε ἓνα φαροκάϊκο ποὺ ἔρριχνε τὰ διχτυὰ κοντὰ σὲ μιά ἀκρογαλιά.

Ὁ Πανάγαρης δὲν παρατριγύριζε καθόταν καὶ φύλαγε τὰ «ζωντανὰ» του, ποὺ τὰ εἶχε καὶ δίπλα του, καὶ κουβέντιαζε ἡσυχα μὲ ἡλικιωμένους ἐπιβάτες, ποὺ κάθονταν κι' αὐτοὶ στὸ κατὰστρωμα, ἄλλοι μ' ἓνα βιβλίο στὸ χέρι, ἄλλοι μὲ μιά ἐφημερίδα.

Ἀξαφνὰ τὸ βαπόρι σταμάτησε, χωρὶς νὰ μῆναι σὲ κανένα λιμάνι! Παραξενεύτηκα κι' ἀνησυχῆσα. Μὴν ἔχλασε ἡ μηχανή; μὴ θάχαμε κανένα ναυάγιο;

Ἀλλὰ ὁ Φάνης μὲ ἡσύχασε. Εἶχαμε φτάσει στὸ Μεσολόγγι. Νὰ το κιόλα, ποὺ φαινόταν ἐκεῖ-πέρα! Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Μεσολόγγι ἔχει προστὰ μιά μεγάλη ἀβαθὴ θάλασσα, μιά ρηχὴ λιμνοθάλασσα, τὸ βαπόρι δὲν μπορεῖ νὰ παραπλησιάσῃ, ἀλλὰ στέκεται καὶ-ἀπέξω κι' ἔρχονται οἱ βάρκες γιὰ νὰ φέρουν ἢ νὰ πάρουν ἐπιβάτες κι' ἐμπορεύματα.

— Θὰ βγοῦμε κι' ἐμεῖς; ρώτησα, ἄμα εἶδα τὴν πρώτη βάρκα.

— Ὁχι. Δὲν ἔχουμε καιρό. Τὸ βαπόρι θὰ ξαναφύγῃ ἀμέσως. Εἶπαν πὼς δὲν ἔχει πολλὰ ἐμπορεύματα σήμερα.

Κρίμα! Πὼς ἤθελα ἔβλεπα καὶ τὸ Μεσολόγγι, τὸ ἱστορικὸ, τὸ ἡρωικὸ Μεσολόγγι ποὺ εἶχα διαβάσει κι' εἶχ' ἀκούσει τόσα γι' αὐτό! Καὶ θυμώμουν τὴ μακρινὴ πολιορκία τοῦ σπῆτι, τὴν ἐπανάσταση, τὴν παλληκαρίσια τοῦ ἐξοδοῦ, τὸ Μπότσαρη, τὸ Μπάϊρον ποὺ πῆγε νὰ πολεμήσῃ καὶ πέθανε καὶ...

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνο τὴ λιμνοθάλασσα, — μὴν ἀσπροκίτρινη λουρίτσα, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν καθαυτὴ θάλασσα, τὴ γαλάζια, — καὶ μιά στεριά μακρὴ, ὅπου μόλις ξεχώριζα μάντρες σπῆτια καὶ δειντράκια.

Σταθήκαμε λίγη ὥρα. Οἱ μεσολογγίτικες βάρκες μὲ τὰ πανιά τους πληθάσαν τὸ βαπόρι. Ταξιδιώτες ἀνέδρασαν, ταξιδιώτες κατέβηκαν.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κουβαλοῦσαν καὶ ἄλλα, μεγάλα ψάρια λαχταριστά, τοῖς ἄλλοις, κέφαλους, ἄλλα φρέσκα, ἄλλα παστά, πετάλια. Μερικοὶ εἶχαν κι'

αὐγοτάραχα, ποὺ τὰ πουλοῦσαν στὸ βαπόρι. Καὶ θυμήθηκα, — γιατί πολλές φορὲς τόχα ἀκούσει στὴν Πάτρα, πὼς ἡ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγιοῦ βγάζει ἀφθονὰ καὶ νόστιμα ψάρια, φημισμένα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, καὶ πὼς τὰ ἰχθυοτροφεία ἐκεῖ, τὰ διδάτρια, εἰν' ἔνας πλούτος ὅπως σ' ἐμᾶς τὰ σταφιδάμπελα.

Διασκέδασα βλέποντας ἀπὸ πάνω αὐτὴ τὴν κίνηση, τὴ ζωερὴ καὶ πολυθόρυβη.

Καὶ πάλι τὸ βαπόρι μᾶς ξεκίνησε, ἐνῶ οἱ βάρκες μὲ τὰ πανιά γύριζαν στὸ Μεσολόγγι.

2. Στὴ Ζάκυνθο

Ἀπὸ τὴν Πάτρα ὡς τὸ Μεσολόγγι

— Ἀὐτὸς νὰ πνιγοῦμε; εἶπα μὲ σιγὴν τοῦ Φάνη.

— Φοβητάρη! μὲ ἀποκρίθηκε γελώντας πνίγονται μὲ μιά μικρὴ θαλασσοταραχή; Μὰ ἰδέξ, ἰδέξ ἂν φοβάται κανένας!

Φοβητάρης ὄχι, δὲν ἤμουν. Ἦμουν μόνο ἀσυνείθιστος. Κι' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ ὁ Φάνης, μὲ ἡσύχασε ἀμέσως: Ἀλήθεια, οὔτε ὁ Πανάγαρης, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ποὺ ἦταν στὸ κατὰστρωμα, δὲν ἔδειχνε σημάδια φόβου. Ἄλλοι, ἡσυχα καθισμένοι, κοίταζαν τὴ θάλασσα, σὰ νὰ τοὺς διασκέδαζε πολὺ τὸ κυνηγητὸ των κυμάτων. Ἄλλοι σουλατσάριζαν κιόλα, χωρὶς νὰ πιάνουνται ἀπὸ πουθενὰ καὶ χωρὶς νὰ πέφτουν χάμω. Ἄν πῆτε καὶ γιὰ τοὺς ναῦτες, τοὺς μούτσους, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βαποριοῦ, αὐτοὶ περπατοῦσαν κι' ἔτρεχαν μ' ὅση εὐκολία κι' ὁ Μαυροῦκος.

Θυμήθηκα τότε ἐκεῖνα ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Φάνης στὸ τραῖνο γιὰ τοὺς σιδηροδρομικοὺς, καὶ συλλογίστηκα πὼς ἔτσι θὰ συνήθιζα κι' ἐγὼ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρία ταξίδια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ

Εἶναι πολὺ κοινὴ, στὴν Ἑπτάνησο πρὸ πάντων, ἡ παροιμία «τί ἔχει νὰ κάνει ὁ Φάντης μὲ τὸ λιοντερίστινο (ρετσίνολαδο)», ποὺ τὴ λένε ὅταν συσχετίσῃ κανένας πράγματα ἄσχετα. Ἡ παροιμία αὐτὴ βγήκε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν.

Ἐνα βράδυ, στὸ Ἀργοστόλι, ἔπαιζαν χαρτιά σὲ κάποιο σπῆτι, ἓνας δικηγόρος, ἓνας φαρμακοποιὸς καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι. Ὁ φαρμακοποιός, ἀφοῦ ἔχασε ὅσα εἶχε μαζί του, ἔμεινε κι' ἓνα μικρὸ χρέος στὸ δικηγόρο.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, αὐτὸς χρειάστηκε ρετσίνολαδο. Πῆγε λοιπὸν στὸ φαρμακοποιὸ ποὺ τοῦ ἔδωσε.

— Πόσο κάνει; τὸν ρώτησε.

— Μιά καὶ πενήντα.

— Καλὰ, τοῦ λέει κράτησέ τα ἀπὸ κείνα ποὺ μοῦ χρωστᾷς.

Ὁ φαρμακοποιός, ποὺ εἶχε ξεχάσει κιόλα τὸ χρέος, ἀπόρησε:

— Ποιὰ;

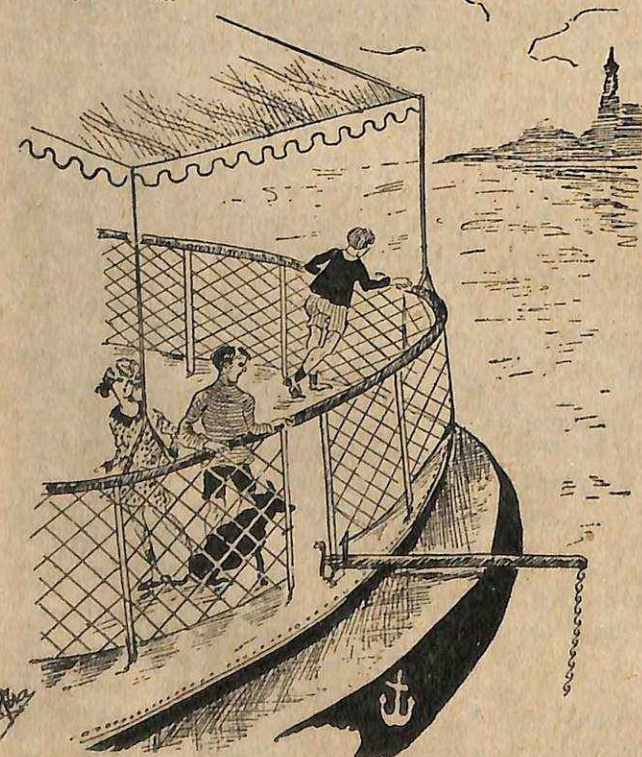
— Δὲ θυμάσαι;... τὸ δίδραχμο ποὺ μοῦ ἔμεινες, προχτές ποὺ παίξαμε... κι' ἔχασες τόσα λεφτὰ στὸ Φάντε;...

Ὁ φαρμακοποιός φουρκίστηκε.

— Ἀ, ὄχι, φίλε μου! φώναξε. Ἐκεῖνα θὰ τὰ κιτάρουμε ὅταν ξαναπαίξουμε. Αὐτὰ τώρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς. Τί ἔχει νὰ κάνει, σὲ παρακαλῶ, ὁ Φάντης μὲ τὸ λιοντερίστινο;

Κι' ὁ λόγος ἔμεινε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

«Κάτω ἀπὸ τὴν τέντα τοῦ βαποριοῦ ποὺ ἐμπόδιζε τὴ βροχὴ...» (Σελ. 246, στ. β').

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

Ι συγκινητικό πού είναι να βλέπεις κανείς το γράψιμο, και μάλιστα την ίδια την υπογραφή, ενός μεγάλου ανθρώπου! Είναι πιά συγκινητικό ίσως παρά να βλέπεις την εικόνα του. Ἀλλὰ και πολύ πιά σπάνιο. Ποιός εἶδε, παραδείγματός χάριν, το γράψιμο, την υπογραφή, κανενός από τους μεγάλους της αρχαιότητας; Πολλὼν διατηρήθηκε ἡ μορφή ἀπὸ νομίσματα, ἀπὸ ἀγάλματα, ἀπὸ ἀνάγλυφα, ἀπὸ εἰκόνες. Ἀλλὰ ποτέ, πουθενὰ δὲν βρέθηκε πλίνθος, ἀδάκνη, πᾶς πυρὸς ἢ περγαμινὴ μ' ἐν' αὐτογράφο τοῦ Περικλῆ, τοῦ Θεμιστοκλῆ, τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Σοφοκλῆ, τοῦ Αἰσχύλου καὶ πάει λέοντας. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ νεώτερους χρόνους, λιγοστὰ τέτοια μνημεῖα ἔφτασαν ὡς ἐμᾶς. Παραδείγματος χάριν, τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου δὲν θὰ γνωρίζαμε τὸ γράψιμο καὶ τὴν υπογραφή, ἂν κατὰ τύχην δὲν σωζόταν ἓνα του, ἓνα καὶ μόνο χρυσόβουλλο. Καὶ γὰρ νὰ καταλάβετε καλύτερα τί ἀξία ἔχει μιὰ τέτοια περγαμινὴ καὶ πὼς κάνουν οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ μάθετε τὸ ἐξῆς: Τὸ χρυσόβουλλο ἐκεῖνο, τὸ μοναδικό, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὡς τὸ 1919, βρισκόταν στὸ Ἀρχιεπισκοπικεῖο τῆς Βιέννης. Σήμερα βρίσκεται στὴν Ἀκαδημία τοῦ Βελιγραδίου. Γιατὶ μετὰ τὸν πόλεμο, πού εἶχε τόσο κακὸ τέλος γιὰ τὴν Αὐστρία, ἡ Τσεχοσλοβακία, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα, ζήτησε νὰ τῆς πάρῃ καὶ τὸ χρυσόβουλλο, γιατί, λέει, ἦταν δική της πιά ἡ δαλματικὴ πόλη, ὅπου εἶχε βρεθεῖ στὴν ἀρχή. Κι' ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, μὲ εἰδικὸ ἄρθρο, τῆς τὸ παρεχώρησε!

Ἔτσι τὸ αὐτόγραφο τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ τὸ ἔχουν καὶ τὸ φυλάει, σὰν ἔθνικὸ τους κειμήλιο, οἱ Σέρβοι. Ἐ, βέβαια, δὲν τοὺς εἶναι τόσο ξένο: Ἐνὰ μέρος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἀποτελοῦσαν μιὰ φορὰ κι' αὐτοί, δικὸς τους βασιλιάς ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ὅπως καὶ δικός μας. Ἀλλὰ ἐμᾶς θὰ μᾶς ἀξίζε περισσότερο, ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ χρονομετρήσουμε τὸ μοναδικὸ χρυσόβουλλο, γιατί ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἦταν Ἕλληνας, κι' ἑλληνικὴ ἡ Αὐτοκρατορία του, ἑλληνικὴ κι' ἡ γλῶσσα του. ἑλληνικὴ κι' ἡ ψυχὴ του... Καὶ σὰ νὰ εἶδε ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ ἄδικο, ἔκαμε νὰ βρεθῇ καὶ δεύτερο χρυσόβουλλο μὲ τὴν υπογραφή του, κι' αὐτὸ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἡ Ἑλλάδα. Μάλιστα! Ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο κ. Σωκράτης Κουγέας ἔλαβε πρὸ πέντε ἐτῶν, ἀπὸ ἐπιφανῆ ξένο, — δὲ λέει τὸ νόμμά του οὔτε τὸν τόπο του. — μιὰ κιτρι-

νισμένη περγαμινή, πού τὴν εἶχε ἀγοράσει σ' ἓνα ἀρχαιοπωλεῖο. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴ συγκίνηση τοῦ Ἑλλήνα ἱστορικοῦ, ὅταν, ξεδιπλώνοντας τὴν περγαμινὴ «θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ιδιόχειρη, ἐρυθρόγραφη ὑπογραφή» τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου! Φυσικά, δὲν τὴ δημοσίευσε ἀμέσως τὴν περγαμινὴ του. Ἐπρεπε νὰ τὴ μελετήσῃ, νὰ τὴν παραβάλῃ, νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ, νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἀλλὰ κι' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐργασία τελείωσε! κι' ὁ κ. Κουγέας δημοσίευσε τώρα τὴν περγαμινὴν πανομοιότυπη, μ' ἓνα σφὸ ἱστορικὸ σημεῖωμα, πού ἔχει ὅλες τὶς ἀναγκαῖες πληροφορίες κι' ἐξηγήσεις.

Τὴν ἴδια ἐκπληξὴ, τὴν ἴδια συγκίνηση εἶχα, παιδιὰ μου, κι' ἐγὼ ὅταν ἔλαβα αὐτὸ τὸ φυλλάδιο καὶ, ξεδιπλώνοντας ἓνα μεγάλο πολυδιπλωμένο κιτρινωπὸ χαρτί πού ἔχει στὸ τέλος, ἀντίκρυσσεν τὴν υπογραφή—τὴν ιδιόχειρη κι' ἐρυθρόγραφη,—τοῦ Αὐτοκράτορά μας! Τί μεγαλοπρέπεια πού τὴν ἔχει! Καθαυτὸ αὐτοκρατορικὴ. Πάνει, μὲ μεγάλο, ἀραιὸ κάπως γράψιμο, δυὸ ἀράδες πέρα πέρα. Καὶ λέει:

— **Κωνσταντῖνος ἐν Χριστῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος:** †

Ἀλλὰ κι' ὀλίγον τὸ βασιλικὸ ἔγγραφο, ὁ χρυσόβουλλος λόγος, — σὰ νὰ λέμε τὸ διάταγμα τὸ ἐπικυρωμένο μὲ τὴν χρυσὴ σφραγίδα, — εἶναι μεγαλοπρεπέστατο. Γραμμμένο, καθὼς εἶπαμε, σὲ περγαμινὴ, πού ἔχει μήκος 54 ἐκατ. καὶ πλάτος 38,5, μὲ ὠραιότατο καὶ καθαρότατο γράψιμο, — διατηρεῖται δὲ καὶ θαυμάσια, — ἐκτὸς ἀπὸ τὴν υπογραφή, ἔχει ἀκόμα καὶ μερικὲς λέξεις, γραμμένες μὲ τὸ χέρι τοῦ Αὐτοκράτορα, κόκκινες κι' αὐτὲς ἀπάνω στὸ μαῦρο κείμενο τοῦ γραφέα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ὅπου ἀναφέρεται ἡ λέξη **λόγος** («ὁ παρὼν χρυσόβουλλος λόγος», «τὸν παρόντα χρυσόβουλλον λόγον») ὁ Αὐτοκράτορας τὴν γράφει μὲ κόκκινο στὸ ἐπίτηδες ἀψιμένο κενό. Ἐπίσης τὸ νόμα τοῦ μηνός, «**Φεβρουάριον**», καὶ τὸν τελευταῖο ἀριθμὸ τῆς χρονολογίας, «**ἑβδόμου**».

Γιατὶ τὸ αὐτοκρατορικὸ αὐτὸ διάταγμα ἐξαπολύθηκε τὸν Φεβρουάριον μηνῶν τοῦ ἔτους ἑξακισχιλιοστοῦ ἑνεακοστοῦ πεντηκοστοῦ ἑβδόμου (6957) ἀπὸ κτίσεως κόσμου, δηλαδὴ 1449 ἀπὸ Χριστοῦ. Κι' εἶναι ἀρχαιότερο κατὰ δύο ἔτη ἀπὸ τὸ ἄλλο πού ἔχουν οἱ Σέρβοι (1451), κι' ἴσως τὸ πρῶτο πού ὑπογράψεν ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἅμα ἔγινε Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, πρὶν γὰρ μάλιστα στὴν πρωτεύουσά του, ὅσο ἦταν ἀκόμα στὸ Μυστρά, ὅπου, καθὼς ξέρουμε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, ἔγινε ἡ στέψη του στίς 6 Ἰανουαρίου 1449, ἐνῶ στὴν Πόλιν ἀποδιδάσθηκε μόλις στίς 12 Μαρτίου. Ἀλλὰ τὸ θέμα καὶ τῶν

δύο χρυσόβουλων εἶναι περίπου τὸ ἴδιον. Μὲ τοῦτο, ὁ Αὐτοκράτορας «εὐδοκεῖ προσταττεῖ καὶ διορίζεται» διάφορα πρόνοια στὴν οἰκογένειαν τῶν Γεμιστῶν μ' ἐκεῖνο πού ἔχουν οἱ Σέρβοι, παραχωρεῖ ἐπίσης πρόνοια στοὺς Ραγούζαίους. Φυσικά, ἓνα τέτοιο ἔγγραφο ἔχει κι' ἱστορικὴ σημασία καὶ μάλιστα τὸ δικό μας πού διαφωτίζει τόσα σχετικά μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Πληθῆτος Γεμιστοῦ, τοῦ μεγάλου φιλοσόφου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Ἐμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ υπογραφή τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Γὰρ αὐτὴν καὶ μόνο ἡ περγαμινὴ ἔχει τὴν μεγάλη ἀξία γι' αὐτὴν καὶ μόνο ἀποτελεῖ ἔθνικὸ κειμήλιο ἀπὸ τὰ πολυτιμότερά μας.

Εἶπα παραπάνω πὼς τὸ χρυσόβουλλο βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα. Κι' ἐλπίζω νὰ μείνῃ γιὰ πάντα. Ἄν χαρίστηκε στὸ κ. Κουγέα, αὐτὸς βέβαια θὰ τὸ καταθέσῃ στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο: ἂν πάλι εἶναι ξένο, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ τὸ ἀγοράσῃ ὅσα κι' ἂν ζητῇ ὁ ἴδιος κτήτης. Ὁ μελετητὴς κι' ὁ ἐκδότης του δὲν μᾶς λείπει τίποτα γι' αὐτό: δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ λυπηθῇ τὸ Κράτος χρήματα, γιὰ νάχῃ ἡ Ἑλλάδα, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τῆς ἑθνικῆς κειμήλιος, καὶ ἐν' αὐτόγραφο, — πόσο συγκινητικό, πόσο ὑποβλητικόν, Θέ μου! — τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΣΟΦΟΣ

Γνωριστήκαμε καὶ γινήκαμε φίλοι μὲ τὸ μικρούλην τὸ Σόφο, ὅχι καὶ πολὺ ἔκτοτε. Ἦταν τότε πού εἶχαμε κάνει τὴν μεγάλη ἐκδρομὴν τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν περιადεία μας δηλαδὴ στὴ Μακεδονίαν, πού τὸ τέρμα τῆς ἦταν τὰ Βοδενά. Ἐκεῖ σὰ φτάσαμε, ὕστερα ἀπὸ δεξιώσεις καὶ καλωσῳρίσματα, τρέξαμε ὅλοι «δίκην ἀγέλης ἀγρίων θηρίων», ὅπως ἔλεγε κάποιος καθηγητὴς μας, στοὺς περιφνημένους καταρράχτες, τοὺς ὀνομαστούς δὲ τῶν Βοδενῶν. Ἐκεῖ ἦταν σωστὸς πανζουρλισμός! Κόντακ, φωτογραφίες, πόζες, φωνές, κακὸ, πανδαμῖνιον... Πὼς νὰ θαυμάσεις τὴν ἀγριότητα τοῦ μέρους, ὅπως ἔλεγον οἱ ρωμαντικοί μας, πού ἀκακόμοιροι οἱ καταρράχτες, μὲς στίς φωνὲς καὶ στὰ πολύχρωμα φορέματα τῶν κοριτσιῶν, φάνταζαν πιά ἥρεμοι καὶ πικτικοὶ ἀπὸ τὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος!...

Ἀφοῦ κοίταξα παντοῦ, ἀκούσα τὸ μουρμουριτὸ τῶν τρεχούμενων νερῶν — ὅσοι κατάφερα ν' ἀκούσω μέσα στὴν ὄχλησιν — δροσίστηκα, ἔβγαλα φωτογραφία, θαύμασα, χόρτασα... κουράστηκα ἐπὶ τέλους!

Κατάφερα τότε νὰ ξεφύγω ἀπ' τὸ πανδαμῖνιον, πήρα ἓνα μονοπάτι καὶ τράβηξα

κάτω. Ἐφτάσα πέρα, στὰ χωράφια. Βοήκα ἐκεῖ μιὰ σκιά καὶ ἐτοιμάστηκα νὰ βολευθῶ ἀναπαυτικὰ γιὰ κάμποσες ὥρες. Περιεργάστηκα τριγύρω, κανεῖς. Ἄ ὦ-ραῖα λοιπόν. Ἐπιτέλους θὰ ἡσυχάσω! Πὼς βούτιζαν τ' αὐτιά μου ἀκόμα ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὸ τραῖνο! Ἄ, μὰ σὰς βαρέθηκα ὅλους, φίλοι μου! Ἡσυχάζω. Κλείνω καὶ τὰ μάτια γιὰ μεγαλύτερη... ἀσφάλεια.

... Κοιμήθηκα; δὲν ξέρω. Ἀνοιξα ξαφνικὰ τὰ μάτια μου χωρὶς ν' ἀκούσω τίποτα. Τί ἦταν αὐτὸ τὸ πράμα πού κουνίσταν κάτω ἀπὸ κεῖνο τὸ δέντρο: Ἄ, ἓνα ἀγοράκι! Τί γουστόζο πού ἦταν! Ἐνὰ μαῦρο σγουρὸ κεφαλάκι καὶ ἓνα ἔξυπνο μουτράκι μπόρεσα νὰ διακρίνω. Τουαλέτα κάπως... ἀτημέλητη! Ἐνὰ πουκαμισάκι πού κάποτε θάταν ἄσπρο: ἔβγα μανίκι κρεμόταν ὡς τὰ νύχια, καὶ ἔβγα, ξεσκισμένο, ἄφινε τὸ μπρατσάκι του γυμνόν. Ἐνὰ φαρδὸ καὶ μακρὸ πανταλόνι πού τὸ κρατοῦσε τινάρι. Παπούτσια καὶ κάλτσες ἀπουσίαζαν.

Ὁ ἀπρόοπτος ἐπισκέπτης σκάλλισε τὸ χῶμα μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ κατσουφιασμένο. Ἰσως νὰ θυμώσε πού τοῦ τάραιξεν τὴν ἡσυχίαν. Πότε-πότε σήκωνε τὸ κεφαλάκι του καὶ μούρριχνε κρυφὲς ματιές. Ἐκῆνα καὶ γὼ τὸ ἴδιο.

«Νὰ ἓνας ἄνθρωπος πού θὰ μπορούσα νὰ κουβεντιάσω σοβαρὰ ἐπιτέλους!» συλλογίστηκα. Οἱ συνάδελφοί μου, ὅσοι ἦταν ρωμαντικοί, ἔλεγον στίχους, οἱ ἄλλοι καλαμπούρια... Κ' ἔπειτα θάχε ἐνδιαφέρον τὸ σγουρὸ αὐτὸ κεφαλάκι: περισσότερο ἀπὸ τοὺς καταρράχτες! Ἐπρεπε νὰ τὸ καλέσω καταλλήλως γιὰ νὰ μὴ μοῦ θυμώσει καὶ φύγει. Εἰς ἐνέργειαν τὴν παιδαγωγικὴν μας μέθοδον! Ἐπικαλέσθηκα εἰς βοήθειάν μου τὴν «Ψυχολογία Παιδός» τοῦ κ. καθηγητῆς μας, ἄλλα βιβλία. Δὲ μὲ φωτίσανε δίδου τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα. Στὴ μπάναν ἔβγα λοιπόν.

Ἐβγῆξα ἓνα-δυὸ φορές.

— Ἐ, μικρούλη! Δὲν ἔρχεσαι κοντά;

— Ὁχι, δὲν ἔρχομαι...

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶσατε δασκάλα...

Χμ, ἀντιπάθεια στίς δασκάλες θάχει ὁ μικρούλης. Ποιὸς ξέρει!...

Δὲ μίλησα, κάνοντας πὼς δὲν τὸν προσέχω. Θυμήθηκα ὅμως πὼς ἔχω στὴν τσάντα μου κουλουράκια καὶ μπισκότα. Ἐβγαλα τὴ σακούλα κι' ἔκανα πὼς τρώω... Τί ἄσκημος παιδαγωγικὸς τρόπος! Μοῦ φάνηκε πὼς μούρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά. Τὰ παράτησα ἀμέσως ἀπότομα καὶ τοῦ εἶπα:

— Δασκάλα ἐγὼ; Πού βρέθηκα; Δὲν ἔγινε ἀκόμα. Κι' ἔπειτα γιατί; τί σοὺ κάνανε οἱ δασκάλες;

— Ἡ δασκάλα μ' ἔδωξε ἀπὸ τὸ σκολεῖο. Κι' ἡ θειά μου δὲ μὲ ξανάφισε νὰ πάω,

— Ποιὸς ξέρει τί θάκανες! Δὲ θάγαποῦσε τὰ γράμματα...

Σήκωσε τὸ κεφαλάκι ψηλά.

— Δὲν τὰγαποῦσα; Ἀφοῦ... ἀφοῦ τὰξέρα καλύτερα ἀπ' ὅλους!

— Καλὰ. Ἐγὼ σὲ πιστεύω. Μὰ δὲν ἔρχεσαι κοντά μου; Δὲν εἶμαι κακιά ἐγὼ. Νά, ἤθελα νὰ μοῦ κρατήσεις λίγη συντροφιά πού εἶμαι μονάχη μου.

— Χί, χί! Μονάχη σας; Ἐχετε ἓνα κόσμον μαζί σας καὶ εἶσατε μονάχη;

— Ναί, μὰ βαρέθηκα. Μοῦ πήραν ταῦτιά καὶ κάτω στοὺς καταρράχτες. Ἦρθα νὰ ξεκουρασθῶ... ἂν ἤθελες νὰ μοῦ κάνεις συντροφιά...

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένο, κοιτάζοντας πέρα.

— Ἀλήθεια, τί θόρυβο κάνουν. Σὰ νὰ μὴν ἔχουν ξαναδεῖ νερά. Ἐσεῖς στὴν πατρίδα σας δὲν ἔχετε νερά;

— Ἐχουμε, μὰ λιγώτερα.

— Ἐ, καλὰ. Κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ χαλάνε τὸν κόσμον; Πὼς κάνουν!... Ἀλήθεια, βαριέται κανεῖς!

Φιλοσοφοῦσε ὁ μικρούλης... Μὰ τί πεισματάρης! Νὰ μὴ θέλει νὰ πλησιάσει... Ἐκλείσα τὰ μάτια μου πάλι σὰν κουρασμένη. Μὰ τὸν παρακολοῦθοῦσα κρυφὰ μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ. Τὸν εἶδα νὰ σηκώνεται ἀπάνω. Πέταξε τὸ σίδερο πού κρατοῦσε καὶ ξετίναξε λίγο τὸ πανταλόνι του. Καὶ στάθηκε ὀρθὸς γιὰ μιὰ στιγμὴ δισταζοντας.

Ξαφνικὰ, μὲ δυὸ-τρία γρήγορα βήματα, βρέθηκε κοντά μου.

— Ἄ, ἦρθες; ἀνοιξα τὰ μάτια γρήγορα. Μπράβο! Εἶμαστέ φίλοι τώρα, ἔ; Δὲ μίλησε, μὰ μὲ κοίταξε. Τί φωτεινὸ μουτράκι!

— Πὼς σὲ λένε;

— Σόφο. Ἐσᾶς;

— Μαρία. Καὶ τί θὰ πεῖ Σόφος;

— Σοφοκλῆς, μοῦ εἶπε σοβαρά. Ἐέρεστε τί ἦταν ὁ Σοφοκλῆς; (ὅχι, πού νά-ξερα!)... Ἐνας μεγάλος σοφός! Ἐγραψε καὶ βιβλία, οὐ, πολλὰ... Ἡ δασκάλα μου μὲ πού τῶς πεῖ.

— Ποιὰ; Ἐκεῖνὴ πού σ' ἔδωξε;

Χαμήλωσε τὸ κεφαλάκι.

— Ναί...

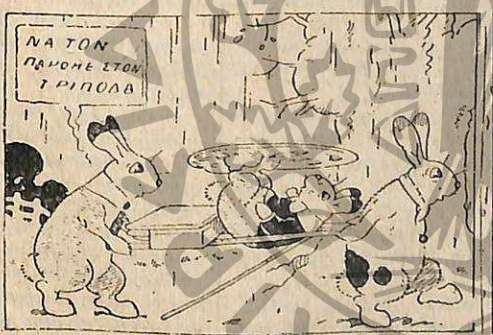
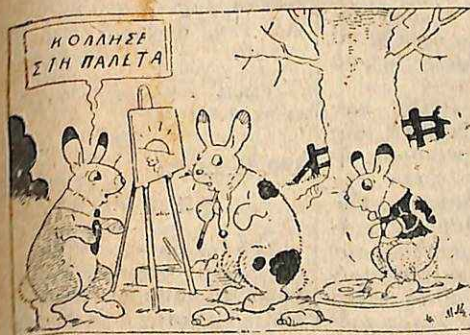
Κρίσιμη στιγμὴ.

— Γιὰ πές μου τώρα, γιατί σ' ἔδωξε;

— Μὰ νά: εἶχαμε τσακωθεῖ μὲ τὸ φίλον μου τὸν Ἀντρέα, κι' ἐγὼς θυμώσα τόσο πού τοῦ πέταξα μιὰ πέτρα. Τὸν βρήκε στὸ κεφάλι. Οὐ, αἵματα πού τρέχανε, νὰ βλέπατε!... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τὸν χτυπήσω ἔτσι... νὰ τρέχουν αἵματα... Ἀφοῦ... μμ... ναί... ἀφοῦ ἐκλαιγα κι' ἐγὼ—μέσα μου ὅμως— πού τὸν χτύπησα ἔτσι. Μὰ κείνος πήγε στὴ δασκάλα καὶ πήρε καὶ τὴ μάνα του μαζί. Τότες ἡ δασκάλα μου φώναξε τὴ θειά μου καὶ τῆς εἶπε ἓνα σωρό... Δὲ μὲ ξανάφισαν πιά νὰ πάω σκολεῖο. Τοῦ χρόνου ἡ θειά μου θὰ μὲ βάλει στὸ τσαγγαράδιο τοῦ μπάρμπα-Κώστα. (Τὸ τέλος σὺ ἐρχόμενος)

ΜΑΡΙΑ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ - ΚΟΥΝΕΛΗ

«Πάντα ἀποροῦσα πὼς κολλᾷ ἡ μπογιὰ στὸν κανναβά», εἶπε ὁ Μπέμπης-Κουνέλης, «μὰ τώρα κατάλαβα, γιατί κολλᾷ ὁ ἴδιος». Μὰ σὰν ἔξυπνα κουνέλια, ὁ Σταχτερούλης κι' ὁ Πηδηκτὸς βρῆκαν τρόπο νὰ τὸν φέρουν σίτι πᾶνω στὸν τριπόδα. Στὸ δρόμο ἀρχισε νὰ βρέχει, κι' ὁ Μπέμπης ἦταν καταχαρούμενος, γιατί εἶχε τὴν παλέτα γιὰ ὀμπρέλλα. Ἡ χαρὰ του ὅμως δὲ βάσταξε: ὁ Πηδηκτὸς κι' ὁ Σταχτερούλης ἔστρωσαν τσατὶ στὴν παλέτα καὶ τῶνε μὲ χαρὰ δίνουν ὅμως οἱ πο-νηροὶ καὶ τοῦ Μπέμπη κανένα μπισκότο πού καὶ ποῦ, γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὰ ρίξῃ ὅλα!

ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τὰ σκαμμένα σου μάγουλα κοι-
[τάζω,
Τὸ σβυσμένο τὸ βλέμμα τῶν μα-
[τιῶν σου,
Τὸ λιγνὸ σου λαιμὸ, κι' ἀνατρι-
[χιάζω
Στὴν τόση ἀδυναμία τῶν χειρῶν
[σου.

Κι' ὡς ἔρχομαι δειλὰ καὶ σὲ σκε-
[πάζω,
'Απ' τὸ μέτωπο διώχνω τῶν
[μαλλιών σου
Τὶς λίγες τρίχες, καὶ μ' ἀγάπη
[σιάζω
Τὰ κλείδια τὰσπρα τῶν προσχε-
[φαλιῶν σου.

Ἄχ, θυμῶμαι, ἀδελφούλη, ποῦ-
[σουν πρώτα
Στρουμπουλὸ ροδοκόκκινο παι-
[δάκι
Καὶ στάζει στὴν ψυχὴ μου τὸ
[φαρμάκι.

Τόσα χρόνια πού σὲ τρώει ἡ ἀρ-
[ρώστια σου,
Πάρ' τὴ ζωὴ μου, ἂν μπορῶ νά
[σ' ἀναστήσω
'Εσὺ θέλω νά ζήσης, κι' ἄς μὴ
[ζήσω!...
Φιλόσοφῃ

ΙΟΥΔΑΣ

Τί πόθο εἶχε ὅσο νὰ πάρῃ τὰ
τριόντα ἀσημένια νομίσματα!
Τὰ μέτροσε μὲ τὴ λαχτάρα τῆς
φιλαργίας του, τὰρξίζε μὲ προ-
σοχὴ στὸ πουνγὶ πούχε δεμένον
μὲ γερό σχοινὶ ἀπ' τὸ λαιμὸ του,
καὶ τὰχασε στὸν κόρφο του, σὰν
νᾶταν τὸ πολυτιμότερό φυλα-
χτό...

Ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, γιὰτ' εἶχε
κουραστεῖ ἀπ' τοὺς τόσους κό-
πους ποὺ ἔκαμε ὅσο νὰ πούλησῃ
τὸ ἀξέτιμητο ἔμπορεμά του...
Μὰ πού νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος,
πού νὰ κλείσῃ μάτι! Ἐνοιοθε
κάτι μέσα του νὰ τὸν ἐνοχλήῃ, νὰ
τὸν ταράξῃ, νὰ τὸν βασανίσῃ.
Ἦταν ἡ συνειδήσή του.

Σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζε νὰ σβόνη μέ-
σα του ἡ δίψα τοῦ χρήματος,
πού τὸν εἶχε τυφλώσει, κι' ἀρχί-
ζε ὁ νοῦς του νὰ συνέρχεται καὶ
νὰ λογαριάζῃ, πόσο πρὸς τυχὴ
κι' ἀτιμὴ ἦταν ἡ πράξη πού ἔ-
κανε γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα.

Μὲ τὰ χτυπήματα πού τοῦδινε
ἡ συνειδήσή του, ἀρχίζε νὰ δει-
λιάζῃ. Τοῦ φαινόταν τώρα πὼς
κανένας, εἴτε ξένος, εἴτε καὶ δι-
κός του, δὲν θὰ εἶχε μάτια νὰ
τὸν ἰδῇ. Πὼς ὅλοι, θὰ τὸν ἀπο-
φύγαν, σὰ νᾶταν κανένα τέρας,
κακὸ στοιχειό!

Δὲν εἶχε πιά ἡσυχία.
Μ' ὅλη τὴν κούραση πού εἶχε,
σηκώθηκε νὰ χορήσῃ ἔξω... Γιὰ
μιά στιγμὴ τὰ χροῖματά του, εἶχε
στὸν κόρφο του, ἀρχισαν νὰ τὸν
καίνε σὰν νὰ ἦταν φωτιά. Τρέ-
χει στοὺς ἀρχιερεῖς του, τὰ βγά-
ζει καὶ τοὺς τὰ δίνει πίσω.

— Ἐκαὶ μεγάλη ἀμαρτία, τοὺς
λέει, πού σᾶς παρέδωσα ἕναν ἄ-
θωο!
Ἐλπίζε νὰ τὸν ἐγκαρδιώ-
σουν, νὰ τοῦ βγάλουν τὴν ἰ-
δέα αὐτὴ πού εἶχε. Ὅμως δὲν
ἔγινε ἔτσι ὅπως ἔλπιζε αὐτός.
Ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν καὶ
νὰ τὸν ἐγκαρδιώσουν, ἐκείνοι τὸν
ἀπέλπισαν πὺδ πολὺ.

— Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς, τοῦ
εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς, ἐσὺ ἔχεις
τὴν ἀμαρτία!
Φεύγει ἀπ' ἐκεῖ πὺδ πολὺ φο-
βισμένος κι' ἀπογοητευμένος.
Προχωρεῖ στὴν δλάνθιστη ἐξο-
χή, νάβρῃ κάποια ἀνακούφιση.
Μιλεῖ μοναχὸς του... Κι' αὐ-
τὸς δὲν ξέρεي τί λέει...

Κάποτε, στὴ μεγάλη ἀπελπίσια
του, λέει:

— Ἄχ! δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ μὲ
καταπιῇ!...

Τοῦ φάνηκε ὅμως σὰν νᾶκου-
σε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— Τέτοιο προδότικὸ καὶ πού τὸν
κρατῶ ἀκόμα, φοβάμαι, γιὰτὶ
τὰ λουλούδια μου θὰ χάσουν
ἀπ' τὸ βωμερὸ τοῦ χυτῶ τοῦ
μυρωδιά τους. Γιὰτὶ σὰν ἀκού-
σουν τὴ φωνὴν μου, θὰ βουβα-
θοῦν καὶ τὰ ῥιζάνια μου.

Τώρα φοβάται καὶ τρέμει πὺδ
πολὺ ἀκόμα, καὶ σὲ μιά στιγμὴ
φωνάζει:

— Ἄχ! οὐρανέ, δὲ ρίχνεις μιά
ἀστραπὴ νὰ μὲ κάψῃ!...

Μὰ καὶ τότε τοῦ φάνηκε σὰ
ν' ἄκουσε κάποια φωνὴ πού τοῦ-
λεγε:

— Κι' ἡ ἀστραπὴ γιὰ σένα δὲν
ἔχει οὔτε φλόγα, οὔτε ὄρη. Τῆς
προδοσίας σου τὸ φιλὶ τὰβύσσε
ὅλα!

Μανιασμένος, ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ. Τρέχει νὰ πέρῃ ὅπου βρεῖ,
εἴτε σὲ γχερμνὸ, εἴτε σὲ θάλασ-
σα. Αἰσθανόταν νὰ τοῦ γίνεταί
ἀνυπόφορη ἡ ζῶη. Μὰ καὶ πάλι
τοῦ φαινόταν μέσα στὴν ἀγριε-
μένη φαντασία του, πὼς κι' ὁ
γχερμνὸς χαμήλωνε, ὅταν αὐτὸς
ἔτρεχε νὰ πέρῃ, καὶ πὼς καὶ τὰ
νερά τῆς θάλασσας ἐφρευγαν, ὅ-
ταν αὐτὸς ἔτρεχε νὰ ριχθῇ μέσα
γιὰ νὰ πνιγθῇ!

Ἀγριεμένος, ἄρχισε τότε νὰ
φωνάζῃ καὶ νὰ γυρεῖ ἀπ' ὅλου-
θε βοήθεια! μὰ ἐνοιοθε πὼς κι'
ὁ ἀντίπαλος ἀκόμα ἀρνιόταν νὰ
πάρῃ τὴ φωνὴν του.

Τότε πιά, ἀγριος, τρελλός, τρέ-
χει καὶ δένει σ' ἕνα δέντρο ἕνα
σχοινί. Ἀφοῦ ἀπελπίστηκε πὼς
θὰβρῃ τὸ θάνατο ἀπ' ἄλλου, τὸν
ἀποζητοῦσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ
χέρια. Καὶ τὴ στιγμὴ πού ἦταν
νὰ κρεμαστῇ, φωνάζει γιὰ στερ-
νὴ φορὰ:

— Συχώρε με, Κύριέ μου!...

Τότε, στὴν τελευταία πνοή του,
ἄκουσε ὁλοκάθαρα τὴ γλυκερὴ
φωνὴν τοῦ Δασκάλου του νὰ τοῦ
λέῃ:

— Ἀπ' ὅλους πὺδ περισσότερο
γιὰ σένα παρακαλιέμαι στὸ Θεὸ
τὸν Πατέρα μου!

Πάνθεια Ἀβραδάτου

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΩΤΑΝ

Ἐνας παπὰς τοῦ χωριοῦ εἶχε
παρατηρήσει πολλὰς φορὲς ὅτι,
τὴν ὥρα πού ἔκανε τὸ κηρυγμά-
του στὴν ἐκκλησίαν, ἕνας χωριά-
της κοιμῶταν μακαρίως αὐτό-
βέβαια τὸν πείραζε λιγάκι, μὰ
πάλι ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ δὲν τοῦ
ἐπέτρεπε νὰ κάμῃ λόγον.

Μιά μέρα, ἕνας ξένος ἱεροκή-
ρυκας πῆγε προσκαλεσμένος στὸ
χωριὸ νὰ λειτουργήσῃ. Καὶ τότε
θαύμα! ὁ χωριάτης ἔμεινε στὴ
λειτουργία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ
τέλος ἔκπνός. Ὁ παπὰς πού τὸ
πρόσεξε, δὲ βάσταξε πιά τὸν βοί-
σκει ἰδιαιτέρως, τὸν ρωτᾷ καὶ τό-
τε ὁ πονηρὸς χωριάτης τοῦ λέει:

— Ἀκούσε, πάτερ, ὅταν κη-
ρύττῃς ἡ αἰδουσιότητά σου, εἰμαι
βέβαιος ὅτι κάθε πράγμα πού λὲς
εἶναι σωστὸ κι' ἔτσι ἡσυχάζω
δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ ἐμπιστευ-
τῶ κι' ἕναν ξένο χωρὶς νὰ προ-
σέξω τί λέει.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ)

Πίκμαν

Α Π Ο Γ Ε Μ Α

— Καλὸ στὴν κῶνα-Στέλλια.
Πὼς τόκανες καὶ βγήκες μαῦτὸ
τὸ χιονιά; Ἐλα στὴ φωτιά νὰ
πυρωθῇς.

Ἡ κοκκῶνα Στέλλια, μιά γριού-
λα σουφρωμένη μὰ πολὺ συμ-
παθητικὴ, ἦρθε καὶ κάθησε κον-
τὰ στὸ μαγγάλι μ' εὐχαρίστηση,
τινάζοντας τὶς στάλες ἀπ' τὸν
ξεθωριασμένον μποζὶ τῆς.

— Κρὺο, κυρία Φανή μου, φό-
φος! Μὰ καὶ καί-μέσα, ὅπως ἄ-
πόμενα ἐξημῇ, πλακώνεται ἡ
καρδιά μου. Εἶπα νὰ ῥθῶ νὰ
κάτω λίγο ἐδῶ νῶ, μπάς καὶ
ξυλαφρώσω.

Ἡ κυρία Φανή ξανακάθησε
στὴ μηχανή της κι' ἄρχισε νὰ
γαζώνη τὰ στριφώματα τῆς κόκ-
κινης φανέλλας.

— Καλὰ ἔκανες κι' ἐγὼ μο-
νάχη μου εἰμαι καὶ θὰ μὲ συν-
τροφέψης. Ὑστερα θὰ σχολά-
σουν τὰ παιδιὰ καὶ ἔξερεις χαρὰ
πού θὰ πάρουν. Χτέες ἰσα-ἴσα
σὲ μελέταγαν. Τοὺς ἔκανε ἐντύ-
πωση ἡ ἱστορία πού τοὺς εἶπες
γιὰ τοὺς χαρταετοὺς.

— Ἀ, ἡ ἱστορία τοῦ Τζώρτζη
μὲ τὰ στερκένια;

— Ναι, αὐτὴ. Κι' ἔλεγαν πό-
τε νὰ ξανάρθῃς νὰ τοὺς πῆς κι'
ἄλλες. Ἐχουν ξετρελλαθεῖ τὰ
παλιόπαιδα!

— Μὰ ἐγὼ τοὺς ἔταξα πὼς
θὰρχουναι κάθε βραδινὸ νὰ τοὺς
λέω κι' ἀπὸ μιά. Ἀμὲ καιρὸς ἦ-
τανε αὐτοὺς; Τέτοιο κακὸ εἶχα
νὰ τὸ δῶ ἀπ' τὴν πατρίδα. Θυ-
μοῦμαι μιά φορὰ—θάμουν ἀπά-
νο-κάτω δώδεκα χρονῶ—πού
χιόνισε ἔτσι-δὰ καὶ καί. Καθού-
μαστε στὴ Σμύρνη μὲ τὴ νενέ!

— Ἡ μητέρα μου ἦτανε χρό-
νια πεθαμένη, ὁ πατέρας μου
πάλι ἔλειπε γιὰ δουλειές στὸ Ἀτ-
βαλί,—κι' εἶχαμε ἐτοιμαστῇ γιὰ
τὸ ταξίδι πού θὰ κάναμε ἀνί-
μερα τῇ Παπαντῆς στὸ Μερ-
σινλί, γιὰ νὰ βαφτίσουμε τὸ ἐγ-
γονάκι μιανῆς φιληνάδας τῆς νε-

νὲς μου. Δὲν εἶχα ταξιδέψῃ
τὴν φορὰ. Ἡ νενέ μου ἀνέ-
στη, ὅπως ὅλες οἱ πρωτινές,
ἄφηνε εὐκόλα τὸ νοικοκυριὸ
Σκέψον λοιπὸν τὴ χαρά μου
μάλιστα πού θὰ γινόντουσαν
νὰ Μόνον πού δὲ μπο-
ρῶ νὰ θυμῶ τὸ ὄνομα τῆς
φτιστικῆς μου. Ἐριφίλη,
ῥῶ, θὰ τὴ βγάξω, κι' ὅλα
λέγα ἀπὸ μέσα μου. Μὰ ἡ
καὶ γιὰ τὴν καινούρια ρο-
πὺ... Ἡ νενέ μὲ τὴν
πάρει ἀπ' τὸ Φραγκομαχα-
λὶ ἴδια μου τὴν εἶχε ράψει
σάτι, φαριδιά, μακριά, ἀπὸ
λιδὸ πανσεδί, μ' ἕνα μαρνε-
κο³ κολλάρο κι' ἄσπρα φε-
στὸ γύρο. Τὰ μαλλιά μου
πὺδ συνήθιζε νὰ μὲ τὰ
δύο μπουρμάδες⁴, ἐκείνη τὴν
ποῦ συνηθίζε νὰ μὲ τὰ
ραμονιά, ἀφοῦ τὰ διάλυνε⁵
μου τὰ τυλίξε μὲ κουρελάκια
νὰ γίνουν μπουκλές. Κι' ἐ-
ἦτανε γυναῖκα κουβαρντοῦ,
ἐτοιμάσει ὅλα πλουτίνα. Ρο-
λές, φλουράκια, σκουφίτες.
Κι' ἐγὼ ὅσο τὰβλεπα, περ-
ἀπ' τὴν χαρὰ μου! Θὲς τῶ-
τὸ τέλος; Τὴν ἄλλη μέρα,
καλὰ καθούμενα, ἡ Σμύρνη
θῆγε σκεπασμένη μ' ἕνα
χιόνι, πού βάσταξε ὅλο τὸ
Ποῦ ταξίδι πιά καὶ πού
σια! Κι' οὔτε ξαναπήγαμε
Μερσινλί. Τὸ μωρὸ ἀρρώ-
στὸ βαφτίσανε ὅπως-ὅπως
στερα, θαρρῶ, πέθανε. Τὸ
μα πούκανα κεινὴ τὴ μερ-
τὴ σκῆση τῇ νενέ μου,
σα μὰ δὲν τὰ ξεχνῶ.

Ἡ κυρία Φανή χαμογέ-
μὲ καλοσύνη διπλώνοντας
φανέλλα. Ὑστερα βγήκε
στιγμὴ καὶ γύρισε μ' ἕνα
πού τὰκούμπησε στὸ μαγγά-
— Πίνεις ἕνα φρασκοῦχο
να Στέλλια, νὰ ξεσταθῇς
πού νᾶναι θὰ φτάσουν
παιδιὰ. Ἦθελαν μὲ τέτοιο
νὰ πάνε, σκολοί! Δὲν ἀν-
Κι' ἔχασαν καὶ τὴν ἱστορία

— Μὴ σὲ κόψῃ, κόρη
Ἐγὼ νὰ τοὺς πῶ ἄλλες
τερες. Ἐπειτα αὐτὴ ἦτανε
θινὴ καὶ μπορεῖ νὰ τὰ πῇ
Τὸ φρασκοῦχο εἶπες; Ἀ-
ἀν τὸ πλῆν! Μόσχος σω-
Κι' ἡ κῶνα-Στέλλια ἔτρι-
εὐχαρίστηση τὰδύνατα χέρια
ἐνὸς τὸ μπρσί στὸ μαγγά-
χισε νὰ σφυρίξῃ ἕνα ἐν-
σκοπὸ.

Σγουρόμα

Ἱ Γιανιά, ὁ Φόρεμα, ὁ Ναυτικὸς
τοῖδες, ὁ Χτένισος.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞ ΚΑΙ ΑΙΞ

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης
νὸς μικροῦ χωριοῦ, ἀγάμ-
ἀλλὰ καὶ καθαρευουσιάνος,
ἔπεσε κάποτε ἕνας βράχος
σκότωσε μιά γίδα, ἐτήλη-
ρησε στὸ γενικὸ Διοικητῆ
νομοῦ του λακωνικώτατα: «
χος καταπεσὼν ἐφόνευσεν
Ὁ Διοικητὴς τὸν διέταξε
τοῦ στείλῃ ἀμέσως τὰ ὄντα
αὐτῶν πού σκοτώθηκαν.

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

ΜΟΚΟΚΟ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὴ Κούλα, γυρνώντας ἀ-
πὸ τὸ σχολεῖο περνᾷ ἀπὸ τὸ
παιδίον τοῦ μπαμπᾶ τῆς.

— Μπαμπά, λέει χαρούμενη,
τῆρα σήμερα μπράβο.

— Ἀ! πᾶρε λοιπὸν καὶ ἕνα
παιδίον!

— Μὰ πῆρα δύο μπράβο, μπα-
μπά!

Ἱ Γιανιά, ὁ Φόρεμα, ὁ Ναυτικὸς
τοῖδες, ὁ Χτένισος.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞ ΚΑΙ ΑΙΞ

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντη-
σε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ
ἔστι ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κου-
ροζέρατος».

θεωρίες) **Διδώ** (εὐχαριστῶ γὰρ τὰ καλά λόγια· ἐστεῖλα· τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους·) **Δυσόχαρτον** (ἐστεῖλα· θὰ κάμω καὶ διαγωνισμὸ ζωγραφικῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θέμα δὲν εἶναι κατάλληλο, γιατί ὅλοι δὲν ἔχουν Φευδώνυμα... γελοιογραφήσιμα· φίλησέ μου τὰδελφάκια·) **Πατριόπουλο** (χαίρω πολὺ· φίλησέ μου καὶ τὸ μικρὸ «πὺ κάνει ιστορίες γὰρ νὰ διαβάσῃ τὸ θηριοτροφεῖο») **Λάου-ραν Λαπλάν** (ἐστεῖλα 13 τετράδια· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ!) **Κλάιν Μπορόκ** (χαίρω πολὺ· γαί, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) **Μουσγγετίν· Ἀπόλλωνα** (μὴν ἀνησυχῆς, ὅλα ἐλγέθησαν ὑπ' ὅψεϊ·) **«Μυτηλινιὰν Διαπλάσοπούλαν»** (δὲν κατάλαβα τίποτα· ὁ **Μανκτόφ** ἔχει δηλώσει ἔξαρχος οὐ μὲνα καὶ τὸν ὀνόμα· τὸν καὶ τὴ διαμονή του· τὸν ἔξω πολὺ καλά· τί ποῖον ἄλλον πρέπει νὰ τὰ δηλώσῃ τώρα; καὶ πρὸς τί; καλύτερὰ νὰ μοῦ ἔγραφες πιά ποιημάτων του ἔχουν ἀναδημοσιευθεῖ καὶ ποῦ·) **Πονεμένο Χαμόγελο** (ἐλάβα 24,50· μένει τώρα ὑπόλοιπο 1,60·) **Γυφτάκι** (σοῦ ἐνεκρίθη στὸ 17ο, ἀπορῶ πὺ δὲν τὸ εἶδες·) **Ρα-κέταν** (τὶς ἐλάβα· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὶς γράφῃς οὐ λυσόχαρτο καὶ νὰ τὶς ἐξααστεῖλῃς·) **Πειρακτήριο** (καὶ σὺ τὸ ἴδιο· λυσόχαρτο σοῦ ἐστεῖλα·) **Ἀθάμαντα** (ἐστεῖλα 13 τετράδια·) **Δούκα Ἀρνόλδον** (δὲν εἶναι θυνατό·) **Ροδάνθη** (ἐστεῖλα λυσόχαρτο·) **Ἀέτον, Γαλάτειαν, Μιὰ Φυχή, Κ. Παπαχρυσάνθου, Μάτ. Γκρέη** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν 21 'Απριλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 243ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 27 'Ιουνίου.

316. Δεξιόγραφος
"Ἀν βόης καὶ βάλλῃς στὴ σειρά
Μὲ σκέψη καὶ ἡρεμία,
Πρόθεση, γράμμα, αἰγύπτειο
Θεὸ καὶ ἀντωνυμία,
Γιὰ βασιλιά μὲ μαντικὸ
Δῶρο θὰ πλάσῃς θεῖο,
Ποῦ ἀφοῦ στὰς Θήβας χάθηκε,
Τοῦ ἔκαμαν μαντεῖο.

'Αγκάθι

317. Συλλαβόγραφος
Κάτοικο ἀρχαῖο ὁ λύτης μου,
Γράμμα, ποταμὸ γράφει,
Καὶ πόλη βλέπει μ' ἐκπλήξη
Ἀρχαία ποῦ κατεστράφη.
Γιὰ τὴν Πατρίδα

318. Στοιχειόγραφος
Ἡ μεγαλόνησος αὐτὴ
Ἐνα τῆς γράμμα χάνει
Καὶ βασιλιά περιφίρει
Μὲ τοῦτο μόνον χάνει.
Φῶδ Μάδης

319. Αἵνιγμα
Τὸ ἀρσενικὸν στὴ σεβασμία κάρα
Φοροῦσε μιά φορά χρυσὴ τιάρα.
Τὸ θηλυκὸ, μὲ ἄλλη ὀρθογραφία,
Κοινότατ' εἶναι ἀντωνυμία.
Καὶ τὸ οὐδέτερό μου, μ' ἄλλη,
Ἀπὸ πληγὴ συνήθως ξεροβόλλει.
Εὐστράτιος Παξινός

320. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων αποτελοῦν παχύδρο-

μον, τὰ δὲ δεύτερα νῆσον τῆς Ἑλλάδος:

1, "Ἡρως τῆς Τροίας. 2, "Α-
γχιον ζῶον. 3, "Ο, τι γίνεται κατὰ
μακρὰν συνήθειαν ἀπ' ὅλους. 4,
Θεὰ περὶ τῆς. 5, "Εντομον. 6,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἰωάννης Πεύλιος

321. Ἀστὴρ

*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*
*	*	*	*

"Οριζοντίως, φυτὸν· καθ' ὅπως,
νῆσος τοῦ Αἰγαίου· διαγωνίως,
ἀρχαῖος βασιλεὺς καὶ κοινὸν ὀπω-
ροφόρον.

Οὐράνιον Τεξὼν

322. Κρυπτογραφικὸν

123456761 = Ποταμὸς ὀνομαστός.
2165 = Πρόσωπον τῆς Παλ.
3567457 = Χρῶμα. [Γραφῆς.
45741 = Βάρος.
5136 = Εὐφλεκτον.
6342 = Αἰσθησις.
7651 = Πλωτόν.

Γενοβέφα

323-325. Λογοπαίγνια

1.—Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος
ἔχει τὸ περισσότερο ἅλατι;
2.—Ποῖος ἀρχαῖος ποιητῆς εἶ-
χε τὸ κλειδί τῆς σοφίας;
3.—Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος
ἔχει τοὺς περισσότερους Γιάννι-
δες;
Σαλτιμπάγκος

326-330. Ὁμοιόμορφα
Φωνηεντόλιπα
MN

Β'.—Εἰς αὐτὰ τὰ δύο σύμφω-
να, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ
μεταβληθῇ, νὰ προστεθοῦν τὰ
κατάλληλα φωνήεντα, ὅσαδήποτε,
ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι πέν-
τε λέξεις (ἴδε Ἀσκήσεις προηγ-
ύλλου) ἥτοι: εὐαγῆς οἶκος, εἶ-
δος παραφροσύνης, λεπτόν δερ-
μα, κατὶ οὐρανόπεμπτον κατὰ
τὴν Γραφήν, καὶ κατὶ εὐφμιον
εἰς τὴν Διάπλασιν.

Μεγὰλῃ Ἑλλάδι

331. Γρίφος

Ο MM MM: Ε κριτὴ 1. 3.
Μιτσουκό

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 6

80. Θάμης (θεῖα, μῦς.) — 81.
Μεξικὸν (μὲ ξι Κῶ[v].) — 82. Διὰ
-ῖα. — 83. Ρῆμα-νῆμα.
84. Ω Σ Σ Σ Σ

Ι Ρ Ο Μ Η Ο Ι
Α Ι Ο Η Α Η Ο Ι
Κ Χ Μ Γ Α Π Ω Θ
Μ Η Σ Σ Σ Σ

85. Ἐν οὗτω νῖκα (πρωτὸν ἢ
καθ' ὅπως ἐκ τῶν κάτω· κατόπιν
ἢ ὀριζόντιος.) — 86-88. 1, Ἡ Βασι-
λεῖα· 2, Ὁ Αἶνος· 3, Τὸ Ἰόνιον
(ἶον, ἶον.) — 89. ΠΙΝΔΟΣ (Πα-
λαμᾶς, Νίκις, Μῖνος, Σαρδη-
νία, Νεῖλος, ἀρκτοΣ.) — 90. Ἡ
Διάπλασις εἶναι τὸ ἀριστον πε-
ριοδικόν. (ἡ διὰ πλ, ας εἰς ι, ναὶ
91. P A R I S τὸ, αὐ εἰς τῶν,
A C I D E περιὸδ' εἰκῶν.)
R I C I N — 92. Mieux
I D I O T vaut tard
S E N T E que jamais.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, διὰν
λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ
τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως,
χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς
τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξοδὸν νὰ
τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθέ-
να ἰδιαιτέρως. Ἡ ἐγκαιρὴ
ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς
εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα.
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παχεὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΘ— 397/

Α νταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες.
Στείλτε: Κ. Συνδίκαν, Ἀμερικανικὸν
Κολλέγιον, Συνοικισμὸς Χαριλάου, Θεσ-
σαλονίκη, διὰ: Συρανῶ

/ΚΘ— 398/

Ζ ητῶ θέσιν ἀντιπροσώπων εἰς σύλλογον.
RAMON NOBATO

/ΚΘ— 399/

Δ ιαπλάσσω τετραδιάκια, ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκια. Ἀνοῦβι, περιμένω τετραδιά-
κι. Δ/σις: Κατίναν Ἡλιοπούλου, Ζωοδό-
χου Πηγῆς 36, Ἀθῆνας, διὰ τὴν:

Ρωμαντικὴν Ὑπαρξιν

/ΚΘ— 400/

Α νταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες.
Γράψτε: Παχόγιαννην, Σπάρτην.
Μουσγγετῆς Ἀπελλῶν

/ΚΘ— 401/

Τ ὁ ΤΡΕΛΟ ΝΑΥΤΑΚΙ παύει νὰ ἀλληλο-
γραφῇ.

/ΚΘ— 402/

Α νταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες μὲ ὅ-
λους-ες. Δ/σις: Χρυσούλαν Σωτηρίου,
Χαλκίδα, διὰ: Μοσκοδὸ

/ΚΘ— 403/

Τ ὁ νιόβγαλτο Λεουσευδάκι ζητεῖ ἀλλη-
λογραφίαν μὲ Διαπλάσοπούλα-ες, ποῦ
ἔχουν ζωγραφικὴ. Δ/σις: Γ. Ν. Μαρτί-
νην, Κυπαρισσίαν. Λεουσευδάκι

/ΚΘ— 404/

Ρ αμόνα, Ρασπούτιν, Μπόεμ, Ὑδὸνη, ἄλ-
ληλογραφεῖτε; Γράψατε: Κωνστ. Ἀ-
θανασιάδην, Κολοκοτρώνη 63, Ἀθῆναι,
διὰ:

Βίσμερκ

/ΚΘ— 406/

Δ οὐδ' Ἀρνόλδον, μεγάλῃ μας τιμῇ ὁ χα-
ριετισμὸς ΣΑΣ. Μά, εἰσάγετε ποῖος; ὁ
Πεισματάρης; Ἀλαφροεικωτὴ
Φραγκίσκος

/ΚΘ— 407/

Ἰ πρόεδρος σύλλογος «Πανδαιμόνιον».
Πρόεδρος: Γεωργιάδης, Ἀντιπρόεδρος:
Δικηγορίνα, Ταμπάς: Ζακελίνα, Γραμμα-
τεὺς: Ὑδὸνη, Μέλν: Νταϊζή, Φούλι.

/ΚΘ— 408/

Τ ζουτζές, μέντιουμ τῶν «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ»,
δικουλιτιστικῶς ἐνεργῶν, ἀπεκάλυψε, Ἀρ-
χιζιζάντων—Ἀγνή Μαρκίδου, Βουὺντ

/ΚΘ— 409/

Λ ἱμῶν Χάρδεν—Γράικαις, τί κάνει ἡ Καί-
τη σου; Ἀκρίτας· Κρήτας, Καστανὴ
Νεράϊδα—Πατριδίου, Εὐγενικὴ Τυγρὰν,
περαστικά, Σειρομάχε, ἄξιζετε ἕνα grand
bravo, n'est-ce pas?

/ΚΘ— 410/

Π ρωτομπαίνοντες στὴν κίνησιν τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετε ὅλους-ες. Ἀλ-
ληλογραφεῖτε καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ στεί-
λουν στὴν ἐλξῆς Δ/σιν: Δνίδα Ἀριάννην
Σουγιάνη, ὁδὸς Αἰσώπου 25, Θεσσαλονί-
κη, (διὰ Φανφάν Λά Τουλπῆ).

Περιμένω λοιπὸν ἀπὸ ὅλους-ες σας.

ΦΑΝΦΑΝ ΛΑ ΤΟΥΛΠ

/ΚΘ— 410 δις/

Μ ἑλισσα, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴν
σου. Σαπυνοφύσος

/ΚΘ— 411/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ»

Α ποτελέσματα Α' Διαγωνισμοῦ.
Βραβεῖον: Δημήτριος Δημητρί-
Θεοφάνης (Φωτογραφικὴ μηχανή·
Ἀκούριτο Ρολοῖ· Ὁΐ Ἀθῆναι, Πί-
ρες Ὀδῶν). 3ον· Φανφάν Λά Τ-
(Γέμος Βας περιόδου). 4ον· Κων-
νος Ἰωαννίδης (Γέμος Ἀπς περιό-
δου). 5ον· Ἀριμπος Γεωτοποῖος (Γ-
δελοφύλα μου). Ἐξοποῦλου.
Ὁ ἐπὶ τῶν ὑποθέσε-
ων Ἰωάννης Τσιμισ-
τῆς.

«Χωρὶς Τίτλο». Βασιλεὺς τῆς Γ-
θῆς, περιμένετε Ἐχομε ράματα
τὴ γούνα σας.

/ΚΘ— 412/

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ»

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Π ροκηρσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μ-
κῶν (ἕνα τετραδιάκι συμπληρωμῆς
Συμμετοχὴ διδραχμῶς. Ἀποτελέσματα
32ο φυλλαδίου.

Βραβεῖα. 1ον· Γραφομηχανὴ 400 ὀ-
μῶν, 2ον· Γέμος Ἐγκυκλοπαιδείας
ἐκλογίης, 3ον· Γέμος Βας περιό-
δου. 4ον· Κακὸς Ἀρμός, Ἐξοποῦλου.

/ΚΘ— 413/

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Κ ἄρμεν Σύλβα. Κουτόχορτο ὁ
στὴν ἐγκεφαλικὴν ὕγεια!!! Ρα-
γιατρός!... Ἀφροδίτη τῆς Μήλες
ὀνειροπολεῖς στὴν ἀεροθαλάσσιαν!
γρύπνη δὲ χωρατεύει!... Σειρήναι
μεταχειρίζονται κοσμητικὰ ἐπιτήδεια!
tiful, nice... Τρελλὴ Πεταλούδα
Γράμμερ Χαττήρασκεύας ἔχει ἐκτε-
blouses!... «Μορφοφ Κοουλίτας»
tatotes ὀφειλοῦ!!! Καμπανέλλα
Ἄγροφ, Ταλέντο!!! You snore be-
fully... nicely!... Σκορπίνα Ροδε-
λα. Κοπίδα σου ὑπέρχοι... ἐλκῶν
πρὸς πηγνέετε Anatolia!... Καπ-
...

/ΚΘ— 414/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

«Χωρὶς Τίτλο», δὲν συνανατορεῖται
μὲ κοινὸς θνητοῦς, μὰ τιμωροῦν
θράσους τους!... Προσδοῖ!...
Λάουρα Λαπλάν· Βολτῆρα. Μὲγας
λέξανδρος—Λυγκοῦνης, Θεσσαλονί-
κῆς. Συμῶν—Παπαδημητρίου, Ἰ-
λάνη—Πολίτου, Γαλανὴ Νεράϊδα—
λάου!...

/ΚΘ— 415/

Μὴ λησμονεῖτε πὺς καθε-
ραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελε-
ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύ-
αὐτὲς μὲ μιὰ τυπωμένη ταϊνία,
καὶ πὺς σὺς στέλλομεν τὸ
καθε ἐβδομάδα.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1900)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος. Ἐκαστος τῶνος δοχ.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμε-
δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1900)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες
μοι, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τῶ-
ἀρραφός δρ. 80 καὶ ραμ-
δο. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη
στου τόμου προσθετέα εἰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δοχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δοχ.
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξ-
ερικόν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφός
τε ραμμένος.